

ΑΠΟΛΥΤΩΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε'
ΕΤΟΣ ΕΖ'
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2012
Αρ. Φύλ. 803

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

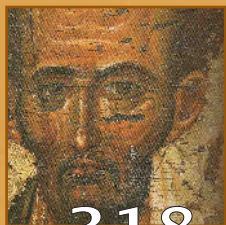
τεύχος 803, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2012

312

314

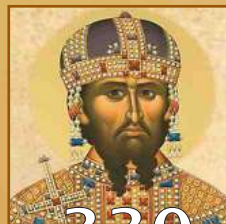
318

Περιεχόμενα

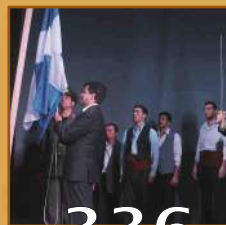
«Θά εξολοθρευθεῖ!».....	311
Μακροθυμία καί ὑπομονή.....	312
Οἱ ἀδικαίωτοι νεκροί.....	314
Ψαλμός 35ος (Γ΄).....	316
Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος.....	318
Μύγες ἢ μέλισσες;.....	319
Μέ ἄξονα τήν πίστη.....	320
Τό ζητούμενο τῆς μόρφωσης.....	323
Συζητώντας τά γεγονότα.....	324
Ἀνάργυροι.....	326
Στερνό νανούρισμα (ποίημα).....	329
Ὁ ἅγιος πολιτικός.....	330
Ὁ ὦν.....	332
Ἀλέξανδρος Γούδας.....	333
Ἀπό ἐπιστολές πού λάβαμε.....	335
Ἐκδηλώσεις τῆς Ἀδελφότητος.....	336
Ὅταν ἡ ἀγάπη σκεπάζει! (διήγημα).....	337

326

330

336

Γιά τήν Ἀδελφότητά μας καί τίς δραστηριότητές της καθώς καί γιά ἐνδιαφέροντα θέματα, πνευματικά, ἀντιαιρετικά, ἐκπαιδευτικά, μπορείτε νά ἐνημερωθεῖτε ἀπό τήν ιστοσελίδα μας
www.apolytrosis.gr

Σ την σύντομη προφητεία του, πού αριθμεί μόλις 21 στίχους, ὁ Ὁβδιού καταφέρεται ἐναντίον τῆς Ἰδουμαίας. Εἶναι ἡ χώρα στήν ὁποία κατοικοῦσαν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἑδώμ, δηλαδή τοῦ Ἡσαῦ, ἀδελφοῦ τοῦ Ἰακώβ, τοῦ πατριάρχῃ τῶν Ἰσραηλιτῶν. Σάν ἀπάτητη ἀετοφωλιά, χτισμένη στίς σχισμές τῶν βράχων ἡ Ἰδουμαία, διέθετε μία σπάνια φυσική ὀχύρωση κι αὐτό προσέδιδε στούς κατοίκους της ἔπαρση καί ἀλαζονεία. Πίστευαν ὅτι εἶναι ἀήπητοι, κυρίαρχοι, καί περιφρονοῦσαν τούς ταλαίπωρους Ἰουδαίους, πού ἐξουθενωμένοι ἀπό τήν μακροχρόνια περιπλάνηση στήν ἔρημο παρακαλοῦσαν νά τούς ἐπιτραπεῖ ἡ διέλευση ἀπό τήν Ἰδουμαία. Μάταια διαβεβαίωναν τούς σκληρόκαρδους Ἰδουμαίους ὅτι δέν θά προκαλέσουν καμία ζημιά στόν τόπο. Μάταια ἐπικαλοῦνταν τήν συγγένεια πού συνέδεε τούς δύο λαούς. Ὑπεροπτικοί καί μισάδελφοι οἱ Ἰδουμαῖοι ἀρνοῦνταν ἐπίμονα νά προσφέρουν καί τήν παραμικρή ἐξυπηρέτηση.

ἀνακοινώνει κατηγορηματικά τὴν ἀμετάκλητη ἀπόφασή του γιὰ τὴν ὁλοκληρωτικὴ καταστροφὴ τῆς χώρας τοῦ Ἑσσαῦ. Ἐξευτελισμός καὶ ἀφανισμός τὴν περιμένει. Θὰ κλονισθοῦν τὰ στηρίγματά της, θὰ ἀποδειχθοῦν κενὰ τὰ καυχήματά της. Οἱ σύμμαχοί της θὰ τὴν προδώσουν, οἱ σοφοὶ ἡγέτες καὶ οἱ γενναῖοι πολεμιστὲς της δὲν θὰ μπορέσουν νὰ τὴν διασώσουν. «Θὰ τὴν καλύψει ντροπὴ καὶ θὰ ἐξολοθρευθεῖ ὀριστικά καὶ παντοτινά» (βλ. Ὅρθ 10)!

Ὅπως ἀφανίσθηκε καὶ ἔσβησε γιὰ πάντα ἀπὸ τὸν χάρτη ἡ πανίσχυρη Ἰδουμαία. Κι εἶναι ἡ τραγικὴ ἱστορία τῆς τύπος καὶ σύμβολο τοῦ ἀφανισμοῦ ὅλων τῶν κακόψυχων καὶ ἀλαζόνων ἀνθρώπων, πού μένουν ἀσυγκίνητοι ἀπὸ τὴν δυστυχία τῶν ἀδυνάμων. Τίποτε δὲν καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπο τόσο βδελυκτὸ καὶ ἀποτροπιαστικὸ στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ ὅσο ἡ ἔπαρση. «Ὁ Θεὸς ὑπερηφάνοις ἀντιπάσεται» (Ἰα 4,6), ἀναγγέλλει ὁ ἀδιάψευστος λόγος του. Ποιὸς μπορεῖ νὰ σταθεῖ ἀντιμέτωπος μέ τὸν παντοδύναμο Θεό;

Ἐπιπλέον, ἡ προφητεία τοῦ Ὁβδιού, ὅπως τὴν βίωσαν στὴν ἱστορία τους οἱ Ἰδουμαῖοι, εἶναι μία προτύπωση τῆς τελικῆς καταστροφῆς ὅλων τῶν ἐχθρῶν τοῦ Θεοῦ. Ἀκόμη κι ἂν σέ κάποιες φάσεις τῆς ἱστορίας φαίνονται πανίσχυροι, κοσμοκράτορες καὶ πλανητάρχες, τελικά θά συντριβοῦν, θά ἐξολοθρευθοῦν ὅλοι ἐκεῖνοι πού ἀντιμάχονται τόν Θεό ἢ ἀπλῶς τόν βάζουν στό περιθώριο τῆς ζωῆς τους. «Στῶμεν καλῶς!»

Ἀγγελιοφόρος

ΜΑΚΡΟΘΥΜΙΑ ΚΑΙ ΥΠΟΜΟΝΗ

Ἡ στάση
τῆς μακροθυμίας,
τῆς συγκατάβασης
καί τῆς συγγνώμης
δέν εἶναι ἀδυναμία.
Εἶναι ἔκφραση
τῆς πύο ἰσχυρῆς
δύναμης
τῆς ἀγάπης.

Ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας δέν μπορεῖ να ὑπομεῖνει, νά ἀνεχθεῖ, νά μακροθυμήσει. Συνήθως ἀπαιτεῖ. Ἀπαιτεῖ δικαιώματα καί παραχωρήσεις ὄχι μόνο σέ συλλογικό ἐπίπεδο, ἀπό τό κράτος ἤ ἄλλες κοινωνικές δομές καί ὀργανώσεις, ἀλλά καί σέ προσωπικό, ἀπό τοὺς συνανθρώπους του· ἀκόμη καί ἀπό τήν οἰκογένειά του. Θέλει νά ἐπιβάλλεται, δέν ἀντέχει ὄχι μόνον τήν ἄρνηση σέ ὅ,τι ζητᾶ, ἀλλά οὔτε τήν καθυστέρηση. Πολύ περισσότερο δέν ἀντέχει νά ὑποχωρεῖ, νά παραιτεῖται, καί ἀκόμη πύο πολύ νά ὑποτιμᾶται καί νά ὑποβιβάζεται. Τότε ἐπαναστατεῖ, ἐκρήγνυται. Ἰδίως μάλιστα ὅταν καί ἀδικεῖται.

Δέν εἶναι εὐκολη ὑπόθεση τό νά εἶναι κανεῖς μακρόθυμος καί ὑπομονετικός ἀπέναντι στοὺς ἄλλους. Ὁ *σαρκικός* καί *ψυχικός* ἄνθρωπος (Ρω 7,14. Α΄ Κο 2,14), ἐκεῖνος πού ἀγνοεῖ τόν Θεό καί δέν ἐλπίζει πούθενά ἄλλου παρά μόνο στόν ἑαυτό του, ἀντιμετωπίζει τόν συνάνθρωπό του κυρίως σάν ἀπειλή. Τόν ἀνταγωνίζεται σέ ὅλους τοὺς τομεῖς. Ἡ σχέση μαζί του καί ὅταν ἀκόμη λέγεται φίλῖα καί ἀγάπη ὑπονομεύεται ἀπό τόν φόβο -ἀσυνείδητο ἀλλά ὑπαρκτό- ὅτι ἀπειλεῖται τό κυριαρχικό ἔδαφος τοῦ «ἐγώ» του. Καί ἂν συμβεῖ κάποια στιγμή ἡ σχέση αὐτή νά κλονισθεῖ, δίνει τήν θέση της στήν ἀντιπαράθεση καί στήν σύγκρουση χωρίς νά ὑποχωρεῖ κανεῖς. Ὅπως πολύ ρεαλιστικά ἔγραψε ὁ Σάρτρ γιά τήν γενιά μας, «ὁ ἄλλος εἶναι ἡ κόλασή μου».

Ὅμως ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ὁ *πνευματικός* (Α΄ Κο 2,15), αὐτός δηλαδή πού φέρει τό Πνεῦμα τό ἅγιο καί φέρεται καί ὁδηγεῖται ἀπό τό Πνεῦμα τό ἅγιο, δέν λειτουργεῖ ἔτσι. Γι' αὐτόν ὁ ἄλλος, ὁ συνάνθρωπος, εἶναι ὁ παράδεισός του, ὁ ἀδελφός του. Σηριγμένος στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ὁ ὅποιος εἶναι *μακρόθυμος καί μὴ ὀργήν ἐπάγων καθ' ἐκάστην ἡμέραν*

(Ψα 7,12), συγκαταβαίνει καί συγχωρεῖ. Προκειμένου νά συναντήσῃ τόν ἄλλο πού ἐπιμένει στήν ἄρνησή του, δέν ἐπιλέγει τόν ἴδιο τρόπο, τήν ἄρνηση. Ὑποχωρεῖ προτιμᾶ γιά τόν ἐαυτό του τήν σκιά, ὥστε νά χαρεῖ ὁ πλησίον του τό φῶς. Προλαβαίνει *τῇ τιμῇ* τόν ἄλλο (βλ. Ρω 12,10), τοῦ παραχωρεῖ δηλαδή μεγάλωψυχα τήν τιμητική προτεραιότητα, ἔστω καί ἂν ἔτσι τά δικά του ζημιώνονται. Ὅπως ἔκανε ὁ Ἀβραάμ, ὁ ὁποῖος παραχώρησε τό δικαίωμα νά ἐπιλέξει γῆ πρῶτος στόν ἀνεψιό του Λῳτ. Καί ἀφοῦ ὁ Λῳτ διάλεξε τήν πιό εὐφορη, ὁ γέροντας χωρίς νά πεῖ τίποτε κατευθύνθηκε ταπεινά ἄλλοῦ. Ὡς ὅπως ὁ βασιλιάς Δαυίδ, ὁ ὁποῖος ἐγκατέλειψε τήν Ἱερουσαλήμ σάν κυνηγούμενος ὑποχωρώντας μπροστά στόν ἐπαναστάτη γιό του.

Ἡ στάση αὐτή τῆς μακροθυμίας, τῆς συγκατάβασης καί τῆς συγγνώμης δέν εἶναι ἀδυναμία. Εἶναι ἔκφραση τῆς πιό ἰσχυρῆς δύναμης· τῆς ἀγάπης. Για νά εἶμαστε ἀκριβέστεροι, ἡ μακροθυμία τῶν Χριστιανῶν δέν μπορεῖ παρά νά ἐκδηλώνεται ὡς ἀγάπη καί ἐν ἀγάπῃ (Ἐφ 4,2). Εἶπα πιό πάνω ὅτι ὁ μακρόθυμος *πνευματικός* ἄνθρωπος στηρίζεται στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἀλήθεια, σκεφτόμαστε ποτέ πόσο μακροθυμεῖ ὁ Θεός ἐναντι τοῦ ἀνθρώπου, καί ὅτι αὐτό τό κάνει ἐπειδὴ ἀκριβῶς μᾶς ἀγαπᾷ; Εἶναι πραγματικά ἀσύλληπτο! Μᾶς δημιούργησε καί μᾶς ἔφερε στήν ὕπαρξη γιά νά γίνουμε υἱοί καί κληρονόμοι τῆς βασιλείας Του. Κι ὅμως ἐμεῖς ἐπιλέξαμε τήν ἀνταρσία. Καί ἐνῶ ἡ ἐλάχιστη δικαιοσύνη ἀπαιτοῦσε τόν θάνατό μας ὡς ἀχρεῖων, Ἐκεῖνος ἔκανε

τά πάντα γιά νά μᾶς σώσει. Σύναψε διαθήκη μ' ἓνα λαό ἀνάξιο τῆς ἐμπιστοσύνης του, καί κάθε τόσο ἀνεχόταν τίς ἐρωτοτροπίες του μέ τούς ψευτοθεοῦς τῶν ἐπιθυμιῶν του. Ἐστείλε δικαίους καί προφῆτες γιά νά ὑπομνήσῃ στούς πεπιτωκότες τήν δέσμευσή τους καί νά ζητήσῃ διάλογο (βλ. Ἦσ 1,18), καί εἰσέπραξε περιφρόνηση καί τόν διωγμό καί τήν δολοφονία τῶν ἀπεσταλμένων Του. Μέχρι πού στό τέλος ἀπέστειλε στήν γῆ μας μεσίτη καί πρεσβευτή Του τόν Υἱό Του. Ὅμως κι αὐτόν ἀκόμη οἱ ἀχάριστοι εὐεργετηθέντες τόν ἀτίμασαν καί τόν σκότωσαν. Καί ὁ Κύριος τά ὑπέμεινε ὅλα αὐτά μόνον ἀπό εὐσπλαχνία.

Συνεπῶς αὐτός εἶναι καί ὁ κληρονόμος τῶν πιστῶν. Νά μακροθυμοῦν μέ γενναιότητα καί νά ἀγαποῦν. Ὅπως ὁ Χριστός. Νά πολεμοῦν τό ἄδικο μέ τήν ἀγάπη καί τήν ἐγκαρτέρηση. Ἔτσι θά ἀναδειχθοῦν τέλειοι. Ἔτσι θά γίνουν υἱοί Ἐκεῖνου, ὁ ὁποῖος *τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους* (Μθ 5,45). Καί ποιός ξέρει; Ἴσως ἔτσι κερδίσουν καί τόν ἀδελφό τους· *τοῦτο γὰρ ποιῶν ἄνθρακας πυρὸς σωρεύσεις ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ* (Ρω 12,20). Καί ἂν ἡ μακροθυμία μᾶς στοιχίσει ἀκριβά, καί φθάσουμε μέχρι καί τόν τάφο, καί τότε ἀκόμη δέν πρέπει νά διστάσουμε. Ὁ Κύριος ὑπέμεινε μέχρι θανάτου, ἀλλὰ ἀναστήθηκε καί δοξάσθηκε. Ἄν, λοιπόν, συσταυρωθοῦμε μαζί Του, καί θά συναναστηθοῦμε καί θά συνδοξασθοῦμε μαζί Του.

Εὐάγγελος Ἀ. Δάκας

Οἱ ἀδικαίωτοι νεκροί

(Στόν ἀπόηχο τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἐπετείου τοῦ ΟΧΙ)

Σάν τελείωσε ὁ μεγάλος πόλεμος, ἀπόρροια τοῦ δυτικοῦ μηδενισμοῦ, ἡ ἐθνική ὁμοψυχία πού εἶχε σφυρηλατηθεῖ στά βουνά τῆς Ἡπείρου καί τῆς Ἀλβανίας, καθώς καί στά ὄχυρά τῆς γραμμῆς Μεταξᾶ εἶχε κουρελιαστεῖ, ἐπειδή σπεύσαμε νά ὑπηρετήσουμε τά ξένα συμφέροντα. Ὁλοκληρώσαμε τήν καταστροφή πού προκάλεσαν οἱ ἐχθροί μας χύνοντας τώρα αἷμα ἀδελφικό καί προσφέροντας πρώτης τάξεως εὐκαιρία στούς ἀσπόνδους φίλους μας νά μᾶς τιμωρήσουν ἀποστερώντας ἀπό τήν Ἑλλάδα τή Βόρειο Ἡπειρο καί τήν Κύπρο. Ἡ τραγουδίστρια τῆς νίκης, ἡ Σοφία Βέμπο, τραγούδησε τότε τό «Κάνε κουράγιο Ἑλλάδα μου», ὅμως τό ἐρώτημα πού θά ἔθεταν οἱ νεκροί παραμένει ἀκόμη ἀναπάντητο: «Γιατί χύσαμε τό αἷμα μας στά χιονισμένα ἄξενα βουνά ἢ στά ὄχυρά;»

Ἡ ἡττημένη Γερμανία εἶχε ἤδη προχωρήσει στήν ἀνασυγκρότησή της, ὅταν ἐμεῖς βγήκαμε ρημαγμένοι ἀπό τόν ἐμφύλιο σπαραγμό. Καί τότε ρα-

κένδυτοι πήραμε -ἀκόμη καί θύματα τῆς πλέον φρικτῆς ἀγριότητος πού γνώρισε ποτέ ὁ πλανήτης μας- τό δρόμο τῆς μετανάστευσης πρὸς τή χώρα τῶν δημίων μας. Καί οἱ νεκροί ρωτοῦν: «Γιατί δέν καταφέραμε καί μεῖς νά προχωρήσουμε στό δρόμο τῆς προόδου, ἀλλά συρθῆκαμε πίσω ἀπό τούς ἰσχυροὺς παίζοντας τά ἄθλια παιχνίδια τῶν συμφερόντων τους;».

Κάποιοι ἄκαπνοι, ἀπόντες κατὰ τό ἐθνικό ἐγερτήριο, εἶχαν σπεύσει τότε νά ἐπωφεληθοῦν ἀπό τήν εὖνοια τῶν κατακτητῶν πρὸς τούς συνεργάτες τους. Τό δράμα τοῦ πεινασμένου καί βασανισμένου λαοῦ δέν τούς ἄγγιξε. Θησαύρισαν ἐκμεταλλευόμενοι ἀγρίως τήν πείνα του ἢ προσέφεραν τίς «πολύτιμες» ὑπηρεσίες καταδότου τῶν πατριωτῶν στούς κατακτητές. Ἐλάχιστοι ἀπ' αὐτούς τούς δοσιλόγους κρίθηκαν ἀπό τήν ἐλληνική δικαιοσύνη. Καί οἱ νεκροί κρᾶζουν μέ πικρία: «Γιατί;».

Σταδιακά ἀπό τά σχολικά ἐγχειρίδια περικόπηκαν θαυμάσια κείμενα

λογοτεχνῶν μας πού ἐξυμνοῦσαν τή φιλοπατρία καί τό ἥρωικό φρόνημα τῶν πρωταγωνιστῶν τοῦ ἔπους. Ὁ ἐορτασμός τῆς ἐπετείου ἀτόνησε στά σχολεῖα. Κατάντησε ἀνούσιος, δίχως παλμό καί αἴσθημα πατριωτικό. Ἡ παρέλαση δίνει τήν ἐντύπωση ἀγγαρείας γιά τά ἀγόρια καί ἐπίδειξης γιά τά κορίτσια. Κάποιοι μᾶλλον ἄγευστοι πατριωτικοῦ φιλότιμου βρίσκουν πρώτης τάξεως εὐκαιρία, γιά νά ζητήσουν τήν κατάργησή της καί οἱ πολλοί, ὑπό τήν ἐπήρεια πνεύματος ἀρρωστημένου διεθνισμοῦ, πολιτικοί, ἐκπαιδευτικοί καί γονεῖς σφυρίζουν ἀδιάφορα ἢ μέ περιόσια ὑποκρισία καταφεύγουν σέ ἀμετροέπειες καί φλυαρίες πού ἐξοργίζουν ἀκόμη περισσότερο τούς νεκρούς. Καί θέτουν αὐτοί τό ἐρώτημα: «Καλά, ἐμεῖς ἤμασταν οἱ χαῖοι καί αὐτοί στούς ὁποίους μέ τό αἷμα μας παραδώσαμε τήν πατρίδα ἐλεύθερη εἶναι οἱ ἔξυπνοι;».

Φθάσαμε νά καῖμε καί τή σημαία μας ὑπό τά ἀπαθῆ βλήματα ἀκόμη καί ὀργάνων τῆς τάξεως. Κάποιοι, λογιζόμενοι «πνευματικοί» ἄνθρωποι, εἶχαν τό ἀπύθμενο θράσος νά τονίσουν ὅτι εἶναι ἀπλό πανί. Πολιτικοί ἀνέπτυξαν τή θεωρία τῆς ἐπίσημης καί ἀνεπίσημης σημαίας καί, τέλος, οἱ ἀντιεξουσιαστές τήν ταύτισαν μέ τό κατεστημένο! Καί οἱ νεκροί κάνουν τή σκέψη: «Δέν τίς καίγαμε τότε, κατά τήν ὑποχώρηση, ὅλες; Τό νά ἔπεφταν στά χέρια τῶν ἐχθρῶν φαντάζει σήμερα

μικρό κακό, καθὼς ἔπεσαν στά χέρια ἀναξίων διαδόχων μας».

Πέρασαν εἴκοσι χρόνια ἀπό τήν κατάρρευση, στή γειτονική Ἀλβανία, τοῦ ὀλοκληρωτικοῦ καθεστῶτος, τοῦ τυραννικοῦ τόσο γιά τούς Ἕλληνες τῆς μειονότητας ὅσο καί γιά τούς Ἀλβανούς. Ἡ χώρα μας, κατ' ἐντολή τῶν ἰσχυρῶν ἔσπευσε κατ' ἐπανάληψη νά προσφέρει τήν οἰκονομική της βοήθεια γιά τήν ἀνόρθωση τῆς ρημαγμένης χώρας. Δέν ζήτησε τίποτε σέ ἀντάλλαγμα. Ὅχι μόνο ἀνθελληνική ὑστερία εἰσπράττει ἀλλά καί ἔκδηλη τήν κωλυσισεργία στήν προσπάθεια νά συγκεντρωθοῦν τά ὁστᾶ τῶν 8.500 μαχητῶν πού ἄφησαν τήν τελευταία τους πνοή σέ ἀλβανικό ἔδαφος. Μόλις πρόσφατα ἀξιοθήκαμε νά στήσουμε ἀξιοπρεπές νεκροταφεῖο στούς Βουλιαράτες, στό ὁποῖο ὅμως δέν ἔχουν ἐναποτεθεῖ τά ὁστᾶ οὔτε πεντακοσίων νεκρῶν πολεμιστῶν. Ἀπομένουν ἀκόμη πάρα πολλά. Κάθε φορά πού ὀργώνει κάποιος χωρικός, κάθε φορά πού διανοίγεται κάποιος δρόμος ἀποκαλύπτονται ὁστᾶ, ὁστᾶ ἐλλήνων πολεμιστῶν. Καί ἡ Πολιτεία δείχνει νά ἔχει ἄλλες προτεραιότητες, ἐνῶ στή Σούδα τό νεκροταφεῖο τῶν πολεμιστῶν τῆς Κοινοπολιτείας κατά τή μάχη τῆς Κρήτης εἶναι πολυτελέστατο!

Πεῖτε μας ἐσεῖς, ἀδικαίωτοι νεκροί, μᾶς πρέπει ἡ ἐλευθερία τήν ὁποία μέ τό αἷμα σας μᾶς προσφέρατε;

Ἀπόστολος Παπαδημητρίου

Γ'

Τό πλήθος
τοῦ θείου ἐλέ-
ους ἐκδηλώνε-
ται πρὸς τοὺς
ἀνθρώπους
πολύ συγκε-

κριμένα· ὡς ἐπλήθυνας τὸ ἔλεός σου,
ὁ Θεός· οἱ δὲ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐν
σκέπη τῶν πτερύγων σου ἐλπιοῦσι
(στ. 8). Ὁ πολυεύσπλαγχνος Θεός, σάν
τόν ἀετό πού κρατᾷ ἐπάνω στὰ φτε-
ρά του τὰ ἀετόπουλά του, σάν τὴν
κλῶσσα πού ἀσφαλίζει τὰ πουλάκια
της κάτω ἀπὸ τίς φτεροῦγες της
(πρβλ. Μθ 23,37), ἔτσι ἀπλώνει πάνω
ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τὰ παντοδύναμα
καὶ στοργικά του χέρια. Κι εἶναι τὰ
χέρια του ματωμένα μέ τό αἷμα τῆς
σταυρικῆς του θυσίας! Κάτω ἀπὸ μιά
τέτοια σκέπη, μέσα σέ μιά τέτοια θεϊκή
ἀγκάλη, πῶς νά μή νιώθει ὁ ἄνθρωπος
ἀσφάλεια, πῶς νά μήν κρατᾷ ζωντανή
τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας του;

Ὁ Θεός μας δέν κρατᾷ μόνον ἀ-
νοιχτή τὴν ἀγκαλιά του. Ἀνοίγει καί
τίς ἀρτηρίες του γιά νά μᾶς λυτρώσει,
νά μᾶς μεθύσει μέ τό αἷμα του, νά μᾶς
ποτίσει μέ τὴν γλυκύτητα τοῦ λόγου
του. Αὐτὴ εἶναι ἡ δεύτερη ἐκδήλωση
τοῦ θείου ἐλέους· μεθυσθῆσονται ἀπὸ
τῆς πίότητος οἴκου σου, καὶ τὸν χει-
μάρρουν τῆς τρυφῆς σου ποτιεῖς αὐ-

Ψαλμός 35ος: Πηγὴ πού ξεδιψᾷ

τούς (στ. 9). Δέν μεθᾷ μόνον τό κρασί.
Ὁ πιστός μεθᾷ μέ Πνεῦμα ἅγιο (βλ.
Ἐφ 5,18)! Ἡ πρώτη μέθη, βέβαια, ὀδη-
γεῖ στὴν κραιπάλη καὶ στὴν ἀσωτεία·
ἡ δεύτερη στὴν ἀγιότητα. Δύο πηγές
πνευματικῆς ἀπόλαυσης διακρίνονται
ἀπὸ τὸν ψαλμωδὸ: α) ἡ *πίοτῃτα τοῦ*
οἴκου, πού ἀντιστοιχεῖ στό θεῖο τρα-
πέζι καὶ προτυπώνει τό μυστήριό τῆς
θείας Εὐχαριστίας καὶ β) ὁ *χειμάρρος*
τῆς τρυφῆς, πού συμβολίζει τὸν λόγο
τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἀρδεύει τίς ψυχές
καὶ τίς καθιστᾷ περιβόλια τῆς χάριτος,
μέ πλούσιους τοὺς καρπούς τοῦ ἁγίου
Πνεύματος (πρβλ. Κλ 3,14-17). Θά
μπορούσαμε νά ποῦμε ὅτι ὁ στίχος
αὐτός θυμίζει τὴν διδασκαλία τοῦ Κυ-
ρίου γιά τὸν ἄρτο τῆς ζωῆς (βλ. Ἰω 6).
Σ' ἐκείνη τὴν διδασκαλία ὁ Κύριος
ἐξήγησε ὅτι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς προσ-
φέρεται μέ δύο τρόπους: α) μέ τὸν αἰ-
ώνιο λόγο του, β) μέ τό σῶμα καὶ τό
αἷμα του.

Ἡ πηγὴ πού ξεδιψᾷ καὶ μεθᾷ εἶναι
ἀσφαλῶς μία, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς πού
εἶναι ταυτόχρονα καὶ πηγὴ τοῦ φω-
τός, ὁ ἴδιος ὁ Κύριος· *ὅτι παρά σοι*
πηγὴ ζωῆς, ἐν τῷ φωτί σου ὀψόμεθα
φῶς (στ. 10, πρβλ. Ἰω 1,4). Γι' αὐτό ὁ
ψαλμωδὸς παρακαλεῖ *παράτεινον τὸ*
ἐλεός σου τοῖς γινώσκουσί σε καὶ τὴν
δικαιοσύνην σου τοῖς εὐθέσι τῇ καρδίᾳ
(στ. 11). Στόν στίχο αὐτό θά μπορούσε
νά ἐφαρμοσθεῖ ὁ συνωνυμικός παραλ-

ληλισμός. Τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ οὐσιαστικά ταυτίζεται μέ τήν δικαιοσύνην του καί οἱ γινώσκοντες τόν Θεόν μέ τούς εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ. Τό ρῆμα γινώσκω δηλώνει γνώση ὄχι νοησιарχική ἀλλά ἐμπειρική. Οἱ γινώσκοντες τόν Θεόν (πρβλ. Ἰω 17,3) εἶναι ἐκεῖνοι πού αἰσθάνονται τήν παρουσία του, τόν νιώθουν δίπλα τους καί ἀναμφίβολα τόν ἀγαποῦν. Εἶναι αὐτοί πού ὄχι ἀπλῶς τόν γνωρίζουν, ἀλλά καί τόν ἀναγνωρίζουν ὡς Κύριο καί Θεό τους. Αὐτοί, λοιπόν, εἶναι καί εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ, ἔχουν καρδιά ἄδολη, ἀνυπόκριτη, διότι μόνον οἱ «καθαροί τῇ καρδίᾳ» (Μθ 5,8) μποροῦν νά βλέπουν τόν Κύριο.

Ὁ ψαλμός τελειώνει μέ τήν ἐκφραση μιᾶς ἀγωνίας· *μὴ ἐλθέτω μοι πούς ὑπερηφανίας, καί χεῖρ ἁμαρτωλοῦ μὴ σαλεύσαι με* (στ. 12). «Σέ παρακαλῶ, Κύριε, μὴ ἐπιτρέψεις ὁποιονδήποτε ὑπερήφανο ἀλλά καί τήν ὑπερηφάνεια τοῦ ἑαυτοῦ μου νά μοῦ βάλει τρικλοποδιά! Μὴν ἀφήσεις χέρι ἁμαρτωλοῦ ἢ τό ἴδιο μου τό ἁμαρτωλό χέρι νά μέ σαλεύσει καί νά βρεθῶ ξαφνικά ἔξω ἀπό τόν δρόμο σου!». Διότι *ἐκεῖ ἔπεσον πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τήν ἀνομίαν, ἐξώσθησαν καί οὐ μὴ δύνωνται στήναι* (στ. 13). Ἔξω ἀπό τόν δρόμο Σου ἔπεσαν ὅσοι θεληματικά δουλεύουν στήν ἁμαρτία καί χωρίς τόν δικό Σου στηριγμό εἶναι ἀδύνατο νά ὀρθοποδήσουν. Ποτέ δέν θά ἤθελα νά βρεθῶ ἀνάμεσά τους!

† Στέργιος Ν. Σάκκος

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τήν Ἀδελφότητα

* Γαληνοῦ Παρασκευή 40€ * Σακελλάριος Πάγκαλος 50€ * Ἀνώνυμοι 170€.

Γιά τό Περιοδικό

* Ἀθανάσογλου Ἀναστάσιος 10€
* Κουκουτσέλου Παναγιώτα 100€
* Μπέλλου Ἀλεξάνδρα 10€ * Μπέλλου Ζωή 10€ * Νικολαΐδου Ἰσμήνη 50€.

Γιά τήν Κατασκήνωση εἰς μνήμην Στεργίου Σάκκου & Παυσανίου Κουτλεμάνη

* Α.Κ. 50€ * Α.Π. 1.000€ * Ἀλεξανδρίδου Εἰρήνη 50€ * Β.Δ. 50€ * Βασιλείου Κατερίνα 300€ * Δ.Σ. 20€ * Εὐθυμίου Ἀνδρέας 190€ * Ζ.Ι. 40€ * Ζ.Λ. 650€
* Ἡλιάδης Ἰωάννης 100€ * Θ.Β. 40€ * Θ.Τ. 30€ * Κ.Α. 50€ * Κ.Δ. 40€ * Κ.Χ. 20€ * Κοντολέων Νεκτάριος 100€ * Λ.Σ. 50€ * Λαμπούδη Ἑλένη 50€ * Μ.Α. 60€ * Μ.Κ. 50€ * Μεταξᾶ Κατερίνα 100€ * Ν.Ζ. 40€ * Ξ.Λ. 60€ * Π.Δ. 50€ * Π.Φ 60€ * Π.Χ. 50€ * Παπαδόπουλος Κωνσταντῖνος 1.000€ * Παπαρνάκης Ἀθανάσιος 400€ * Σ.Α. 50€ * Σ.Ζ. 40€ * Σουγκάκη Σταματία 50€ * Συμεωνίδου Ἀναστασία 50€ * Συμεωνίδης Ἀναστάσιος 20€ * Τ.Ε. 80€ * Τ.Ι. 500€ * Τ.Κ. 40€ * Τ.Χ. 40€ * Φ.Α. 40€ * Χ.Α. 50€ * Χ.Α. 20€ * Ἀνώνυμοι 50€.

Γιά τίς Φυλακές

* Λυγγέρη Πηγῇ 20€ * Π.Ν., εἰς μνήμην Δημητρίου, 50€.

Γιά τή Φιλανθρωπία

* Ἀνώνυμος, εἰς μνήμην Ἐλευθερίου, 20€.

Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος

Θά μπορούσε νά εἶναι ἕνας περίφημος δικηγόρος στήν ἐποχή του. Τοῦ τό ἐπέτρεπαν αὐτό ἡ πλούσια μόρφωσή του, ἡ ἄνετη διαμόρφωση ἐπιχειρημάτων, ἡ προσγειωμένη σκέψη, τό πάθος γιά τήν ὑπεράσπιση τῆς ἀλήθειας.

Εἶχε τήν δυνατότητα, ἀκόμη, νά ἀκολουθήσει καριέρα ρητοροδιδασκάλου. Ἡ γλῶσσα, στήν ὁποία μιλοῦσε, ἔρρεε, καθήλωνε τούς πάντες μέ τήν ὁμορφιά τῆς συντάξεως, τοῦ ὕφους, τῆς ἀττικῆς χροιάς. Εἶναι ἄλλωστε ἐνδεικτικό ὅτι ὁ διδάσκαλός του, ὁ κορυφαῖος Λιβάνιος, τόν ἤθελε γιά διάδοχό του στήν Σχολή του, ἂν δέν τόν κέρδιζαν οἱ Χριστιανοί. Γιά νά μήν ἀναφέρει κανεῖς τά κρατικά ἀξιώματα, πού λόγῳ τῆς εὐγενικῆς του καταγωγῆς θά μπορούσε δικαιοματικά νά ἀναλάβει.

Ὅμως ὁ Χρυσόστομος Ἰωάννης τά ἀπέρριψε ὅλα καί κράτησε γιά τόν ἑαυτό του μόνον τόν σταυρό τοῦ Χριστοῦ. Μοναχός, πρεσβύτερος στήν Ἀντιόχεια, ἀρχιεπίσκοπος στήν Κωνσταντινούπολη, τοῦτος ὁ σταυρός θά γίνεи τό ἀποκούμπι του, ὁ ἄμβωνάς του, ἡ χαρά του, ἀλλά καί τό ἱκρίωμα τοῦ μαρτυρίου του.

Κήρυττε τόν σταυρό παντοῦ καί πάντοτε. Τό νά εἶσαι Χριστιανός σήμαινε γιά τόν Ἰωάννη πρίν ἀπ' ὅλα νά δεχθεῖς νά πεθάνεις γιά τόν Χριστό. Κι ὄχι μία φορά, ἅπαξ, ἀλλά νά περιφέρεις τοῦτο τόν ἐπονείδιστο θάνατο κάθε ἡμέρα, κάθε ὥρα, «διά παντός τοῦ βίου». Νά πεθάνουν οἱ ἐπιθυμίες σου, τά πάθη σου, ὅλος ὁ «παλαιός ἄνθρωπος». Νά μή διστάσεις χάριν τοῦ Χριστοῦ νά θυσιάσεις καί αὐτήν ἀκόμη τήν ζωή σου. Μόνον ἔτσι θά ἀξιωθεῖς νά γευθεῖς πλούσια καί τήν δύναμη τῆς ἀναστάσεώς Του. Εἶναι ἄραγε τυχαῖο ὅτι κοιμήθηκε στίς 14 Σεπτεμβρίου, ἡμέρα πού ἀργότερα θά σφραγισθεῖ ἀκριβῶς μέ τήν ἑορτή τοῦ Σταυροῦ;

Πόσοι ὅμως δέχονται νά πεθάνουν γιά τόν Χριστό; Θά ρωτήσουν πολλοί. Ἡ ἐρώτηση αὕτη τόν Χρυσόστομο δέν τόν ἀπασχόλησε ποτέ. Τά πλήθη πού τόν ἄκουγαν συνεπαρμένα καί ἀμέσως μετά

ἔτρεχαν στά θέατρα ἀπλῶς τόν ἔθλιβαν. Ἄλλο ἦταν αὐτό πού τόν ἐνδιέφερε: τί δέχομαι νά θυσιάσω καί νά νεκρώσω ἐγώ γιά τόν Χριστό. Τί κρατάω δικό μου καί τί Τοῦ ἀφιερώνω.

Ὁ Ἰωάννης Τοῦ χάρισε τά πάντα. Οἰκογένεια, ταλέντα, πτυχία, προσωπική ζωή, σταδιοδρομία. Μοναδική του ἀπόλαυση ἦταν νά ἐρμηνεύει σέ κάθε εὐκαιρία τόν λόγο τοῦ Κυρίου του. Οἱ 700 περίπου ὁμιλίες του πάνω στήν ἁγία Γραφή, πού γνωρίζουμε σήμερα, διατηροῦνται σέ χιλιάδες χειρόγραφα, πού καί μόνον ἡ καταγραφή τους ἀπαιτεῖ ἱκανότητα οὐ τήν τυχοῦσαν.

Ἀλλά αὐτό δέν μπόρεσαν νά τοῦ τό συγχωρήσουν ὅσοι ἀποποιοῦνταν τήν ἀδυναμία τῆς θυσίας καί ὑπολόγιζαν μόνο τήν δύναμη τοῦ συμφέροντος. Γι' αὐτό καί τόν καθαίρεσαν, τόν διαπόμευσαν, τόν ἐξώρισαν. Ἡ καθαρή του ζωή ἀντηχοῦσε τό ἀμείλικτο ἐρώτημα τοῦ Χριστοῦ· «φιλεῖς με;», κι ἐκεῖνοι ἀπάντηση δέν εἶχαν. Ἀπό τό φλογερό του στόμα ἔβλεπαν νά προβάλλει ἡ «μάχαιρα τοῦ πνεύματος», ἐλεγκτική γιά τούς παραβάτες, θεραπευτική γιά τούς μετανοοῦντες. Αὐτοί ὅμως τήν ἀνομία τήν ἀποκαλοῦσαν ἀρετή καί οὔτε ποτέ σκέφθηκαν ὅτι ἀμάρτησαν, ὥστε νά μετανοήσουν.

Τά ὀνόματά τους ἐλάχιστοι γνωρίζουν σήμερα.

Τό δικό του «ἐξῆλθεν εἰς πᾶσαν τήν γῆν»...

Εὐάγγελος Ἀ. Δάκας

Πατερικά μηνύματα

Μύγες ἢ μέλισσες;

Ἄς μή μιμηθοῦμε τίς μύγες, ἀλλ' ἄς ζηλέψουμε τίς μέλισσες. Οἱ μύγες κάθονται στά τραύματα καί τσιμποῦν, οἱ μέλισσες πετοῦν ἐπάνω στά λουλούδια. Γι' αὐτό οἱ μέλισσες κάνουν κηρῦθρες, ἐνῶ οἱ μύγες μεταφέρουν ἀρρώστιες, σ' ὅποια σώματα θά καθίσουν· καί αὐτές εἶναι σιχαμερές, ἐνῶ ἐκεῖνες ποθητές καί διάσημες.

Καί ἐμεῖς, λοιπόν, ἄς ἐτοιμάσουμε τήν ψυχή μας γιά νά πετάξει στό λιβάδι τῆς ἀρετῆς τῶν ἁγίων, καί ἄς ἀνακατώνουμε τή μυρωδιά τῶν κατορθωμάτων τους, ἀλλ' ἄς μήν ἐρεθίζουμε τά τραύματα τῶν πλησίον μας.

Ἀλλά καί ἂν δοῦμε ὅτι τό κάνουν αὐτό μερικοί, ἄς τούς κλείνουμε τό στόμα, ἀντιτάσσοντας σ' αὐτούς τό φόβο τῆς τιμωρίας καί θυμίζοντας σ' αὐτούς τή συγγένεια μέ τούς ἀδελφούς τους. Ἐάν ὅμως δέν θά ὑποχωρήσουν σέ τίποτε ἀπ' αὐτά, ἄς τούς ὀνομάζουμε μύγες, γιά νά τούς ἀπομακρύνει τουλάχιστον ἡ ντροπή τῆς ὀνομασίας αὐτῆς ἀπό τήν κακή αὐτή συνήθεια, ὥστε, ἀφοῦ ἀπαλλαγοῦν ἀπό τήν κακή αὐτή ἀσχολία, νά ξοδεύουν ὅλη τους τή φροντίδα στήν ἔρευνα τῶν δικῶν τους κακῶν.

Ἰω. Χρυσοστόμου,
Περί ἀσάφειας τῶν προφητειῶν,
ὁμιλία Β', ΕΠΕ 1,385

Μέ ἄξονα τήν πίστη

«Νά ξέρετε πώς ἄν τρέξουμε νά σώσουμε τή Μακεδονία, ἡ Μακεδονία θά μᾶς σώσει», ἐκλιπαροῦσε ὁ Δυτικομακεδόνας Ἰων Δραγούμης. Τή φωνή τῆς Μακεδονίας ἄκουσαν οἱ πρόγονοί μας τό 1912 -1913 νά τούς καλεῖ ἐπιτακτικά καί ἀψηφώντας κινδύνους καί θυσίες ξεκίνησαν τούς ἀπελευθερωτικούς ἀγῶνες, μέ ἀποτέλεσμα σέ δέκα μῆνες νά διπλασιασθεῖ ἡ Ἑλλάδα.

Ὁ λαός μας κατά τήν ἡρωική ἐκείνη ἐποχή, ἐνωμένος καί ἀγαπημένος, ἐπέδειξε ὕψιστες ἀρετές κι ἔγραψε λαμπρές σελίδες δόξας. Ἰδιαιτέρως ὅμως θά πρέπει νά ὑπογραμμίσουμε ὅτι σύσσωμος ὁ Ἑλληνισμός, ἀπό τόν τελευταῖο Ἑλληνα μέχρι καί τόν βασιλιά, ἐμπνεόταν καί ἐμφοροῦνταν ἀπό τήν πίστη στόν Θεό. Ὅλοι στόν Θεό εἶχαν τήν ἀναφορά τους, τή δική του βοήθεια ἐπικαλοῦνταν καί σ' Αὐτόν ἀνέπεμπαν

τή δοξολογία τους.

Τό πνεῦμα αὐτό ἀποτυπώνεται πολύ καθαρά στό τηλεγράφημα τοῦ βασιλιᾶ τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου Α' πρὸς τοὺς συμμάχους βαλκανικοὺς λαούς: «Οἱ Ὀρθόδοξοι ἡμῶν λαοὶ ἐν κοινῇ ἐξεγέρσει ἐνοῦνται δι' ἀρρήκτων δεσμῶν συμφωνίας καί θυσίας, αἱ δέ προσευχαὶ τῶν στενῶς συνδεδεμένων τεσσάρων ἐθνῶν ἀνέρχονται πρὸς τόν Ὑψιστον ἐν θερμῇ ἰκεσίᾳ ἀπεκδεχόμενοι τήν εὐλογίαν Αὐτοῦ ἐν τῇ νέᾳ ταύτῃ σταυροφορίᾳ. Εἴθε ὁ Κύριος ἐν τῇ εὐσπλαχνίᾳ αὐτοῦ νά ἐνισχύσῃ τήν σύγχρονον προσπάθειαν τῶν Στρατῶν ἡμῶν καί νά ἐπιστέψῃ διὰ νίκης τό Ἅγιον ἔργον τῆς Ὀρθοδοξίας διὰ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν τυραννουμένων ἡμῶν ἀδελφῶν... Μέ τά βλέμματα δέ προσηλωμένα εἰς τό σύμβολον τοῦ Σταυροῦ, ἅς ἔχωμεν ἔμβλημα τό: “Ἐν τούτῳ Νίκα”».

Ἀλλά καί στό διάγγελμα τοῦ πρὸς τόν ἑλληνικό λαό, ἀναγγέλλοντας στίς 5 Ὀκτωβρίου 1912 τήν κήρυξη τοῦ πολέμου κατὰ τῆς Τουρκίας, μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔγραφε: «Αἱ ἱεραὶ ὑποχρεώσεις πρὸς τήν φιλτάτην πατρίδα, πρὸς τοὺς ὑποδούλους ἀδελφούς μας καί πρὸς τήν ἀνθρωπότητα ἐπιβάλλουσιν εἰς τό κράτος... ὅπως διὰ τῶν ὅπλων θέσῃ τέρμα εἰς τήν δυστυχίαν, ἣν οὗτοι ὑφίστανται ἀπό τόσων αἰώνων... ἐπικαλούμεθα δέ τήν ἀρωγήν τοῦ Ὑψίστου ἐν τῷ δικαί-

στάτω τούτω ἀγῶνι τοῦ πολιτισμοῦ».

Τό ἀποτέλεσμα εἶναι γνωστό. Ἐμφανέστατη ὑπῆρξε ἡ βοήθεια τοῦ Θεοῦ πρὸς τό ἑλληνικὸ ἔθνος.

Ὅταν ξεκινοῦσε ὁ ἑλληνοβουλγαρικὸς πόλεμος (20 Ἰουνίου 1913) -δεύτερος Βαλκανικὸς- ὁ βασιλιάς Κωνσταντῖνος, ἀρχιστράτηγος τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ἀπευθυνόμενος πρὸς τό λαό ἔλεγε: «Εἶναι καί ὁ ἀγὼν οὗτος εὐλογητός παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅσον καί ὁ πρῶτος, καί τήν εὐλογίαν Αὐτοῦ ἐπικαλούμενοι ἀνακράζομεν Ζήτω ἡ μεγαλυνθεῖσα Ἑλλάς!».

Μετά τή νικηφόρο ἔκβαση καί τοῦ πολέμου αὐτοῦ ὁ Κωνσταντῖνος τηλεγράφησε πρὸς τόν πρωθυπουργό Ἑλευθέριο Βενιζέλο καί πρὸς τό Ὑπουργικὸ Συμβούλιο ἀναγγέλλοντας: «Ὁ Θεὸς πλουσιοπαρόχως ηὐλόγησε τὰς προσπάθειάς ἡμῶν ... Εὐχαριστῶ τόν Παντοδύναμον Θεόν Ὅστις ηὐλόγησε τὰ ὅπλα μας».

Αὐτὴ ἡ φλογερὴ πίστη συντέλεσε ὥστε οἱ πρόγονοί μας νά ὑψωθοῦν τό 1912-1913 στίς κορυφές τῆς ἱστορίας καί νά ξαναγράψουν τό νέο 1821. «Ἐμπρός, ἀδέλφια, ἀτρόμαχοι! / Κι ἂν πέφτῃ ἀστροπελέκι, / ... Ἐμπρός! ἡ Ἑλλάδα λάμπει, / ἀχολογᾷ οἱ κάμποι, / καῖνε οἱ καρδιές. Ἐμπρός!», παιάνιζε ὁ Κωστής Παλαμᾶς. Χωρὶς νά λογαριάσουν οὔτε τίς οἰκογένειές τους οὔτε τὴ ζωὴ τους, μέ ἐφόδιο τὴ Μεγάλῃ Ἰδέᾳ καί μέ τὰ ἥρωικά τραγούδια στὰ χεῖλη, ρίχτηκαν ἀκάθεκτοι στὴ μάχη καί περιβλήθηκαν τὴν πορφυρὴ δόξα τοῦ Βαλκανομάχου.

Παραθέτω ἓνα περιστατικὸ· τό

ζωντάνευε μάλιστα μέ μεγάλη παραστατικότητα ὁ μακαριστὸς π. Αὐγουστῖνος.

Πρὶν ἀπὸ τὴ μάχη τοῦ Κιλκίς, τό 1913, ὅπου κρινόταν τό μέλλον τῆς Ἑλλάδας στὰ Βαλκάνια, εἶχαν συγκεντρωθεῖ νύχτα στὴ σκηνὴ τοῦ βασιλιά ὅλοι οἱ ἀνώτεροι ἀξιωματικοί γιὰ τίς τελευταῖες ὁδηγίες.

- Αὐριο τό Κιλκίς πρέπει νά πέσει! ἀνακοίνωσε ὁ βασιλιάς.

Οἱ ἀξιωματικοὶ ἀμίλητοι εἶχαν πάρει τὴν ἀπόφασή τους. Ἐκ μέρους ὧλων, ὁ Ἀντώνιος Καμπάνης ἀπάντησε:

- Μεγαλειότατε, ἀφοῦ τό διατάσσει ἡ Ἑλλάς, τό Κιλκίς θά πέσει. Καλὴ ἀντάμωση στὴν αἰωνιότητα!...

Τὴν ἐπομένη τό Κιλκίς ἔπεφτε, ἀλλὰ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ὑπερασπιστές του δέν ὑπῆρχαν πλέον στὴ ζωὴ.

Ἀνάμεσα σέ ἐκείνους πού πρόσφεραν τό αἷμα τους γιὰ νά ῥθει ἡ λευτεριά στὸ Κιλκίς ὑπῆρξε καί ὁ ἀντισυνταγματάρχης Καμάρας. Γιὰ νά ἐμψυχώσει τοὺς ἄνδρες του, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴ διάρκεια τῆς μάχης ἀποδεκακατίζονταν ἀπὸ τὰ βλήματα τῶν βουλγαρικῶν πυροβόλων, ἀνέσυρε τό ξίφος του κι ἄρχισε νά τρέχει στὸς λόχους του φωνάζοντας: «Θάρρος, παιδιά μου. Δέστε ἐμένα πού εἶμαι ὄρθιος. Θάρρος, θά τοὺς τσακίσουμε». Δέν τελείωσε τὰ λόγια του καί ἓνα βλήμα τὸν τραυμάτισε θανάσιμα. Λίγο πρὶν περάσει στὴν ἀθανασία ἀπηύθυνε τόν τελευταῖο χαιρετισμὸ στοὺς στρατιῶτες του: «Θάρρος παιδιά.

Θάρρος γενναῖοι μου. Σᾶς χαιρετῶ, καλὰ μου παλληκάρια· ὅλοι ἐμπρός νά δοξάσετε τήν τιμημένη Πατρίδα μας».

Από τὰ ἀναρίθμητα ἐπίσης παραδείγματα πίστεως στόν Θεό καί ἀγάπης πρὸς τήν πατρίδα τῶν ἀξιωματικῶν μας ἀναφέρω τόν Κωνσταντῖνο Βεντήρη. Ὑπῆρξε πρότυπο ἀξιωματικοῦ καί ἄνθρωπος βαθειᾶς πίστεως. Καθημερινά ξυπνοῦσε -ἐάν κοιμόταν- πολύ νωρίτερα ἀπό τούς ἄλλους, γιά νά προσευχηθεῖ.

Κάποτε παραβρέθηκε σέ ἓνα γάμο. Γνώριζαν ὅτι ὁ Βεντήρης ἦταν ἄγαμος καί τοῦ εὔχονταν ὅλοι: «Καί στά δικά σου!». Καί ὁ Βεντήρης συγκινημένος ἀπαντᾷ:

- Ἐγώ εἶμαι παντρεμένος ἀπό τὰ 17 μου χρόνια.

- Καί ποιὰ εἶναι ἡ γυναίκα σου; τόν ρώτησαν μέ ἀπορία.

Σηκώθηκε ὀρθίος ἔφερε τό χέρι στό γεῖσο καί εἶπε:

- Ὀνομάζεται Ἑλλάς.

Από 17 ἐτῶν ἦταν ἐθελοντής.

- Μητρός τε καί πατρός καί τῶν ἄλλων προγόνων ἀπάντων τιμιώτερόν ἐστιν πατρίς καί σεμνότερον καί ἀγιώτερον», λέγει ὁ Πλάτων, συμπλήρωσε, δημιουργώντας σέ ὅλους βαθειά συγκίνηση. Μέ τέτοια πρότυπα-φωτεινά μετέωρα- ὁ στρατός μας παρὰ τίς δύσκολες συνθῆκες μεγαλοῦρησε.

Ἔτσι ἡ χρεωκοπημένη Ἑλλάδα τοῦ 1893 καί ἡ ἡττημένη τοῦ ἀτυχοῦς πολέμου τοῦ 1897 μπόρεσε μετά ἀπό 15 μόλις χρόνια ν' ἀνορθωθεῖ οἰκονο-

μικά, ἠθικά καί στρατιωτικά καί μέσα σέ δέκα μῆνες νά διπλασιαστεῖ.

Ὅμως «μέ τοῦ καιροῦ τ' ἀλλάγματα» φτάσαμε στή σημερινή δραματική γιά τήν πατρίδα μας κατάσταση. Κρίσιμο τό παρόν, κρισιμότερο τό μέλλον. Ὅπως κι ἂν ἔχουν τὰ πράγματα, ἡ πατρίδα μας πρέπει νά ζήσει. Καί θά ζήσει, «γιατί σκέπει τήν 'πού τ' ἄψη ὁ Θεός μου», γιατί ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι τό μεγάλο ἔρεισμά μας καί ἡ διέξοδος στά ἀδιέξοδά μας. Γιά τό θαῦμα ποῦ περιμένουμε νά δοῦμε στίς μέρες μας, δυνατή καί ἐπικάιρη ἀκούγεται ἡ φωνή τοῦ Παλαμᾶ:

«Κι ἂν πέσαμε σέ πέσιμο πρωτάκουστο καί σέ γκρεμό κατρακυλήσαμε, ποῦ πῶ βαθύ καμιά φυλή δέν εἶδε ὡς τώρα, εἶναι, γιατί, μέ τῶν καιρῶν τό πλήρωμα, ὅμοια βαθύ ἐν' ἀνέβασμα μᾶς μέλλεται πρὸς ὕψη οὐρανοφόρα».

Εὐδοξία Αὐγουστίνου
Φιλόλογος - Θεολόγος

ΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΑ ΜΑΣ

ΜΠΡΟΣΤΑ: Ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ. Φορητὴ εἰκόνα.

ΠΙΣΩ: Ἡ ὑπὸ ἀνέγερσιν Κατασκήνωση στήν Καστανούσα.

Αρ. Λογ.: ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ
074-04-003017-58

ΤΟ ΖΗΤΟΥΜΕΝΟ ΤΗΣ ΜΟΡΦΩΣΗΣ ΣΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Ἡ μόρφωση δραπετεύει συστηματικά ἀπὸ τὸ δημόσιο Σχολεῖο. Τό θεωρούμενο αὐτονόητο καταλήγει νά εἶναι τὸ ζητούμενο.

Στό ΙΑ' Εκπαιδευτικό Συνέδριο τῆς Ἀδελφότητας «Χριστιανική Ἐλπίς» τὸ Σάββατο 6 Ὀκτωβρίου οἱ εἰσηγητές διαπραγματεύτηκαν τὸ θέμα διασαφηνίζοντας βασικούς ὅρους, ἐπισημαίνοντας κινδύνους στή σύγχρονη φιλοσοφία τῆς παιδείας μας καί θέτοντας προβληματισμούς γιά τή μελλοντική πορεία τῆς ἐκπαιδευτικῆς πραγματικότητας.

Τούς ὅρους μάθηση, παιδεία, μόρφωση, ἀγωγή ἀνέλυσε ὁ κ. Ἀπόστολος Παπαδημητρίου, ἠλεκτρολόγος μηχανικός καί συγγραφέας. Σημείωσε ὅτι σήμερα ἐπικρατεῖ ἡ ἀμφισβήτηση ἀκόμη καί τῶν φυσικῶν ἀρετῶν ἀπὸ τήν Πολιτεία, τούς παιδαγωγούς καί τήν κοινωνία. Καί κατέληξε: «Παιδεία πού δέν βασίζεται στή χριστοκεντρική ἀγωγή καί ἐπιχειρεῖ τή θεμελίωσή της στὸν δυτικό "διαφωτισμό" εἶναι καταδικασμένη σέ ἀποτυχία».

Στή δεύτερη εἰσήγηση ἡ κ. Μαρία Γούδα, Φιλολόγος καί Θεολόγος ἔδωσε ἔμφαση στοὺς παράγοντες πού ἐπηρεάζουν θετικά καί ἀρνητικά τή μόρφωση

τοῦ παιδιοῦ. Ἐνῶ στήν τελευταία εἰσήγηση ἡ κ. Εὐδοξία Αὐγουστίνου, ἐπίσης Φιλολόγος καί Θεολόγος, δικαιολόγησε μέ στοιχεῖα ἀπὸ τή σύγχρονη σχολική πράξη τὸν τίτλο τῆς εἰσήγησής της: «Μόρφωση, ἡ ἀδικημένη ραψωδία τῆς σχολικῆς Ὀδύσσειας». Χαρακτηριστικά τόνισε: «Τά νέα Προγράμματα Σπουδῶν πᾶσχουν ἀπὸ ἔλλειψη ἀναφορῶν σέ θεμελιώδη ζητήματα, ὅπως ἡ ἀναδρομή στή συλλογική μνήμη, τὸ ἔθνος, ὁ Θεός, ἡ ἑλληνορθόδοξη παράδοση ... Οἱ ἀξίες ἀπαξιώνονται». Γι' αὐτὸ κατέληξε: «Ἰδιαίτερα σήμερα, ἔχουμε ἱερό χρέος νά λειτουργοῦμε ὡς δάσκαλοι καί ὡς "παιδαγωγοί εἰς Χριστόν"».

Ἀντὶ καταληκτικῆς ὁμιλίας τὸ ὁπτικοακουστικό ἀφιέρωμα στὸν ἐμπνευστὴ καί διοργανωτὴ τῶν Ἐκπαιδευτικῶν Συνεδρίων τῆς «Χριστιανικῆς Ἐλπίδος» καθηγητὴ καί χαρισματικὸ δάσκαλο Στέργιο Σάκκο, μετέδωσε στοὺς συνέδρους μῆνυμα ἐλπίδας: Δάσκαλος προσευχόμενος, πού ἐνσαρκώνει στή ζωὴ του τὴ χαρὰ τῆς πίστεως στὸν Ἰησοῦ Χριστό, μπορεῖ νά ἐπηρεάσει τοὺς μαθητές του περισσότερο καί ἀπὸ Προγράμματα Σπουδῶν καί ἀπὸ μετανεωτερικὲς φιλοσοφίες.

Ἀντιχριστιανική ἐκστρατεία

Εἶναι δυνατόν νά εἶναι τυχαῖα ὅλα αὐτά πού ἐντούτοις φαίνονται συντονισμένα καί ὀργανωμένα; Σέ ὀρθόδοξες χῶρες βλάσφημα ἔργα (βλ. Ἀθήνα Corpus Christi), βλάσφημες ἐκθέσεις (βλ. Βελιγράδι) μέ κοινό χαρακτηριστικό τήν προβολή τῆς ἀνωμαλίας. Ἄνοιξαν οἱ πύλες τῆς ἀβύσσου καί ξεβράστηκαν τά τέρατα τῆς κολάσεως; Οἱ καιροί μας εἶναι ἀποκαλυπτικοί μέ ὅλες τίς ἐννοιες τῆς λέξεως. Ἀποκαλύπτεται ὅλη ἡ ἀθλιότητα τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος ἐπιδίδεται στήν προβολή καί στή λατρεία τῶν παθῶν του, ὑπηρετώντας ἀπροκάλυπτα τά ἀντίχριστα σχέδια τοῦ κοσμοκράτορα τοῦ αἰῶνος τούτου. Ἐπίκαιρη ὅσο ποτέ ἡ προτροπή τοῦ ἀγγέλου τῆς Ἀποκαλύψεως· ὅσο ὁ ἄδικος θά ἀδικεῖ περισσότερο καί ὁ ρυπαρός θά γίνεται ρυπαρότερος «ὁ δίκαιος δικαιοσύνην ποιησάτω ἔτι καί ὁ ἅγιος ἁγιασθήτω ἔτι» (Ἀπ 22,11).

Ἀπαράδεκτο!

Μέ καρδιά καί παρρησία ἀπάντησε ὁ δῆμος Λαμιέων στήν προσβλητική - σχεδόν διεστραμμένη - ταινία πού διασύρει καί εὐτελίζει μέ ἀνήθικα φαντασιοκοπήματα τήν προσωπικότητα ἑνός ἥρωα: «Γιά μᾶς ὁ Ἀθανάσιος Διάκος εἶναι ὁ ἥρωας, ὁ γενναῖος, τό σύμβολο τῆς αὐτοθυσίας, ὁ ὀρισμός τῆς αὐταπάρνησης, ὁ πατριώτης, ὁ Ἕλληνας, ὁ Ὀρθόδοξος ... Γιά μᾶς ὁ Ἀθανάσιος Διάκος εἶναι παντοῦ ... εἶναι στήν καρδιά, στό μυαλό καί στήν ψυχή κάθε Λαμιώτη, κάθε Φθιώτη, κάθε Στερεοελλαδίτη, κάθε Ρουμελιώτη, κάθε Ἑλληνα, κάθε Πανέλληνα!

... Εἶναι ἄλλο πράγμα ὁ σεβασμός τῆς ἐλευθερίας λόγου καί ἔκφρασης καί ἡ ἀγάπη γιά τήν τέχνη καί ἄλλο ἡ προσβολή ἐθνικῶν ἡρώων καί ἡ δομική ἐπίθεση στά συστατικά στοιχεῖα τοῦ ἔθνους».

Δικαιολογημένη ἂν ὄχι ἐπιβεβλημέ-

νη ή αγανάκτηση, όταν μάλιστα είναι γνωστό ότι ή ταινία προβλήθηκε στο Φεστιβάλ Ἀθηνῶν καί Ἐπιδαύρου πού χρηματοδοτεῖται ἀπό τό Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ τοῦ ἐλληνικοῦ κράτους.

Πρόσχωμεν!

«Ὁ ἐλληνικός λαός δικαίως ζητάει τή διεξαγωγή ἔρευνας γιά τό ἀμαρτωλό παρελθόν καί τήν ἀπόδοση Δικαιοσύνης γιά τό κακό πού ὑπέστη ἀπό τούς ὑψηλότερους ἀξιωματούχους τῆς χώρας. Ὅμως θά πρέπει νά παραμείνει σέ ἐγρήγορση ἀπέναντι στόν τεράστιο κίνδυνο ἐνός νέου Ἐθνικοῦ Διχασμοῦ ὁ ὁποῖος μπορεῖ νά ὑπερβεῖ σέ ἀγριότητα καί πολυπλοκότητα τούς ἀντίστοιχους τοῦ 1915 καί 1945. Τό κοινωνικό ὕλικό εἶναι ἔτοιμο νά ἐκραγεῖ καί βρίσκεται στά χέρια τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ. Αὐτός εἶναι ὁ λόγος, ὁ ὁποῖος μέ κάνει νά παραμένω ὁ μοναδικός κήρυκας τῆς ἀνάγκης γιά ἐθνική συμφιλίωση, πρίν νά εἶναι πολύ ἄργά. Ἡ πεποίθησή μου αὐτή εἶναι ἀκλόνητη, ὅμως οἱ ἐλπίδες μου μειώνονται».

Ὁ Βασίλειος Μαρκεζίνης, διακεκριμένος νομικός καί καθηγητής στό Πανεπιστήμιο τοῦ Τέξας, ἐπισημαίνει σοβαρότατο κίνδυνο διχασμοῦ πού πάντοτε ἀποτελέσει γιά τό ἔθνος μας ὀλέθρια μάλιστα. Θά μείνει ἄραγε «φωνή βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ»;

Μήνυμα συμπαράστασης

Τό νά καταστρέψουμε τήν Ἑλλάδα θά ἔχει πολύ ἄσχημο ἀντίκτυπο καί στό μέλλον τῆς Εὐρώπης. Εἶμαι Γάλλος ἀλλά νιώθω Ἑλληνας στήν ψυχή καί ὑποστηρίζω ὅπου σταθῶ κι ὅπου βρεθῶ τήν Ἑλλάδα. Ὀλόκληρη τήν

Ἑλλάδα.

Αὐτό τό πείραμα οἰκονομικῆς γενοκτονίας πρέπει νά σταματήσει.

Ἡ Ἑλλάδα εἶναι τό λίκνο τοῦ πολιτισμοῦ μου. Ἡ καρδιά μου εἶναι γαλλική καί ἡ ψυχή μου εἶναι ἐλληνική!

Εἴμαστε ἑκατομμύρια ὅλοι ἐμεῖς πού στεκόμαστε δίπλα στήν Ἑλλάδα καί στούς Ἑλληνες!

Ζήτω ἡ ἐλεύθερη Ἑλλάδα!

Jose Manuel Lamarque

Γάλλος φιλέλληνας δημοσιογράφος

Τί ἀπ' ὅλα φταίει;

Ὁ Γουάνγκ, ἕνας ἔφηβος στήν Κίνα, ἀκολουθώντας τό συρμό τῆς ἐποχῆς λάτρευε τά iPads καί τά iPhones, πανάκριβα γιά τά δεδομένα τοῦ μέσου πολίτη τῆς χώρας. Τό ἐπιπόλαιο τῆς ἡλικίας, ἡ δύναμη τοῦ ἠλεκτρονικοῦ πειρασμοῦ ὁδήγησαν μέσα ἀπό ἕνα διαδικτυακό chatroom τόν Γουάνγκ στό τραπέζι τοῦ χειρουργείου. Ἡ πώληση τοῦ ἐνός νεφροῦ του θά τοῦ ἐξασφάλιζε τά χρήματα γιά τήν ἀπόκτηση τοῦ iPad καί τοῦ iPhone. Ἡ ἀπρόοπτη αἱμορραγία ἔστειλε αὐτόν νά χαροπαλεύει στό νοσοκομεῖο καί τούς παράνομους ἐμπόρους ὀργάνων στά δικαστήρια. Τί ἀπ' ὅλα ὅμως ἔφταιξε; Τό θάμπωμα ἀπό τόν ἠλεκτρονικό μας πολιτισμό; Τό ἀνεξέλεγκτο τοῦ διαδικτύου; Τό ὄργιο τῆς παράνομης διακίνησης ὀργάνων;

Ἐκτεθειμένα καί ἀνοχύρωτα τά παιδιά μας μπροστά στούς «θανάσιμους» κινδύνους τῆς «νέας ἐποχῆς» μας. Ἴσως τό μεγαλύτερο μερίδιο ἐνοχῆς βρίσκεται σέ μᾶς. Χωρίς «παιδεία καί νουθεσία Κυρίου» ποῦ θά βροῦν δυνάμεις νά ἀντισταθοῦν;

Ἀνάργυροι

«Ἅγιοι ἀνάργυροι καὶ θαυματουργοί, ἐπισκέψασθε τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε ἡμῖν».

Ἐλειωνε ἡ προσευχή, κόκκοι ἀπὸ θυμιάμα μὲς στοῦ λιβανωτοῦ, κι ἀνέβαινε ζεστή, εὐωδιάζουσα ἀπὸ τὰ μύχια τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς ἴσια στὰ χέρια τῶν ἁγίων πού περίμεναν· γλυκεῖς στήν ἱερή εἰκόνα τους, στεφανωμένοι ἀγιότητα, μᾶς γνέφανε ἀπ' τὰ αἰώνια θεραπευτήρια τῶν οὐρανῶν τὰ δύο ἀδελφία τοῦ Θεοῦ κομίζοντας στοργή στή σιωπηλή ὁδύνη μας.

Ἦταν γιατροί ὁ Κοσμάς κι ὁ Δαμιανός, θεράποντες τῆς ἐπιστήμης πού πάντοτε χαρίζει πλουτισμό καὶ κύρος στοὺς τεχνίτες της. Ὅμως ἐκεῖνοι ἐπιλέξανε ἀλλιῶτικα. Γονάτισε ἡ καρδιά τους ἡ εὐαίσθητη στὰ ξύλα τοῦ σταυροῦ καὶ μέτρησε ἐκεῖ τούς μῶλωπες πού θεραπεύσαν δωρεὰν τοῦ κόσμου τὴν πληγή...

Καὶ Τὸν ἀγάπησαν οἱ δύο ἀδελφοί· τρέξαν νά Τοῦ σφουγγίσουνε τίς ἀνοιχτές πληγές ἐπάνω στὰ κορμιά τῶν ἐλαχίστων ἀδελφῶν Του δωρεάν. Ἀνέβηκαν μαζί Του δωρεάν στήν ὁδύνη τῶν σταυρῶν τῆς γῆς, γιὰ νά τοὺς παραλάβει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Νυμφίου στήν αἰώνια Ἀνάσταση καὶ νά τοὺς περιλάβει στή χορεία ἐκείνη τῶν ἁγίων της, πού ἀπλώνοντας σέ μᾶς τὰ ἀδειανά μά φορτωμένα εὐεργεσίες χέρια τους σφραγίζουνε τὸν τίτλο τῆς δικῆς τους ἀγιότητας: «ἀνάργυροι».

Μαζί μέ τοὺς ἁγίους ἀδελφούς τους προσκαλοῦσε ἀπ' τ' ἀναλόγιο ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ· «Ἅγιοι ἀνάργυροι καὶ θαυματουργοί», καὶ μοῦ ἐφάνηκε πὼς

ἔρχονταν, πυκνῶνανε γύρω ἀπ' τὸν Δαμιανό καὶ τὸν Κοσμά νά μοιραστοῦνε τὴ γιορτή. Ἦτανε ὁ Παντελεήμων, ὁ ἱαματικός μεγαλομάρτυρας, καὶ ὁ καινούργιος ἅγιος τῆς ρωσίδας γῆς μέ τὰ θαυματουργὰ χειρουργικά του δάχτυλα, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Λουκάς, καὶ ὁ ὁμώνυμος συνέκδημος τοῦ Παύλου, πού φρόντιζε μέ ἀφοσίωση τὸ κουρασμένο ἀποστολικό κορμί· ἦταν ἡ Ἑρμιόνη καὶ ὁ Ἑρμόλαος καὶ μέσα στίς ἀχτίδες τοῦ φωτός, πιασμένες χέρι-χέρι οἱ δύο εὐλογημένες ἀδελφές, ἡ Ζηναΐδα καὶ ἡ Φιλονίλλα, πού σέ μιά πηλιορείτικη σπηλιά στήν κακοτράχαλη πατρίδα μου γιατρούσαν τὴν ὁδύνη τῶν ψυχῶν.

Ἀνάργυροι... στὰ σπήλαια καὶ στίς ὀπές τῆς γῆς· παράξενοι πού ὁ κόσμος δέν τοὺς χώρεσε οὔτε θά τοὺς χωροῦσε σήμερα. Πένεται ὁ αἰώνας μας, ὅμως φιλόυλα νοσταλγεῖ τὰ πλούτη πού τοῦ στέρησαν. Σηκώνει τὰ βασανισμένα χέρια του στοὺς οὐρανοὺς κραυγάζοντας· «Ἅγιοι ἀνάργυροι καὶ θαυματουργοί...»

Τό Ἀπολυτίκιο ἔσκιζε τὰ στήθη τῶν πιστῶν. Σήμερα, ὅσο ποτέ, ὁ κόσμος ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάργυρους νά θεραπεύσουνε τὴ χρεία του, πρῶτα ἐκείνη τῆς ψυχῆς. Ὅμως ὑπάρχουν σήμερα, σκέφτηκα κάπως μελαγχολικά, μπορεῖ νά ὑπάρχουν σήμερα ἀνάργυροι;

Ὁ Ἑσπερινὸς τελείωνε· τὸ Ἀπολυτίκιο πλανιότανε ἀκόμα κάτω ἀπ' τὴ μορφὴ τοῦ Παντοκράτορα. Στριμώχθηκα στ' ἀνθρώπινο ποτάμι πού συνέρρεε νά προσκυνήσει τὴν εἰκόνα τους. Φωνές κι ἀγγίγματα ἀνακατεύονταν τριγύρω μου. «Πρόλαβες;». «Ναί, μαγεῖρενα ὡς ἀργά

για τὸ συσσίτιο μὰ ἦρθα γιὰ τὴ χάρι-
τους». Μιὰ ἐπίμονη εὐγενική παράκληση
πάλευε νὰ ἀνοίξει δρόμο μὲς στοῦ ἀδιαχώ-
ρητο: «Νὰ περάσουν πρῶτα τὰ παιδάκια,
εἶναι τὸ Κατηχητικό».

Εἰκόνες καὶ φωνές πλεχτήκανε συγ-
κινημένα μέσα μου. Ἐκεῖ, μέσα στὴν ἐκ-
κλησία εἶχα ζωγραφισμένη τὴν ἀπάντη-
ση στοῦ μελαγχολικοῦ μου ἐρώτημα. Ἐκεῖ-
να τὰ παιδιά πού ἐγγίζαν τῶν ἁγίων τίς
μορφές τὰ ὁδηγήσανε δυὸ χέρια ἀνάργυ-
ρα· κάποια ἄλλα χέρια πρὶν εἶχανε κου-
ραστεῖ γιὰ νὰ ταΐσουνε τὴν πείνα τῶν ἀν-
θρώπων πού περίσσεψε στίς μέρες μας.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔπαψε
ποτέ νὰ διακονεῖ καὶ νὰ διακονεῖται δω-
ρεάν, δείχνοντας μυστικό της καύχημα
μία στρατιά γονατισμένων στοῦ σταυροῦ,
πού τρέχουν δίχως μίσθιο νὰ ἀνακουφί-
σουν τὴν ὀδύνη τοῦ Κυρίου τους.

Ἀνάργυροι, ζωσμένοι μὲ τὸ λέντιο
τῆς διακονίας, νὰ ὑπηρετοῦν τίς χρεῖες
τῶν ἀναγκεμένων πού πληθύνθηκαν.

Ἀνάργυροι, διορισμένοι ἐθελοντικά
στοῦ ἱεροῦ σχολεῖο τοῦ Χριστοῦ γιὰ νὰ δι-
δάσκουνε τὸ πιὸ μεγάλο μάθημα· νὰ δί-
νουνε τὰ χέρια τους μιὰ ἀγκαλιά στοργῆς
γιὰ τ' ἄστεγα παιδιά τοῦ κόσμου μας.

Κι ἄλλοι πού ταξιδεύουνε στίς ἐσχα-
τιές τῆς γῆς χύνοντας τὴν ἀγάπη τοῦ Θε-
οῦ, κρασί καὶ λάδι, ἐπάνω στίς πληγές ἐ-
κείνων τῶν λαῶν πού ὁ κόσμος μας τοὺς
ξέχασε.

Ἀνάργυροι μὲ τὴν εὐλογημένη φλόγα
τῶν καλλιτεχνῶν νὰ ἀντιχαρίζουνε τὴ
δωρεὰ τῆς ὁμορφιάς στον Ἕνα, στον με-
γάλο Καλλιτέχνη πού ἀγάπησαν.

Ἀνάργυροι μ' ὅλους τοὺς τρόπους, σ'

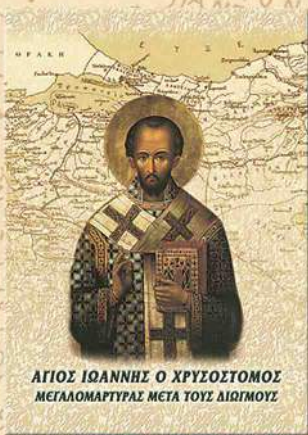
ὅλες τίς μορφές, Σαμαρεῖτες τῶν ἀνθρώ-
πων, Κυρηναῖοι τοῦ Θεοῦ.

Λιγότευε ὁ κόσμος μὲς στὴν ἐκκλη-
σία· καὶ οἱ ἅγιοι μελίσχιοι ἐτοιμάζονταν
νὰ σηκώσουν στον Θεὸ τίς προσευχές πού
δέχτηκαν. Στάθηκα πλάι τους καὶ ἀκούμ-
πησα καὶ τὴ δική μου μὲς στὰ χέρια τους:
Ἄγιοι ἀνάργυροι καὶ θαυματουργοί, πάρ-
τε καὶ μένα στοὺς μικροὺς σας μιμητές.
Πάρτε τοὺς λίγους ἀναργύρους μας μα-
γιά, γιὰ νὰ ζυμώσουνε τοῦ κόσμου τὸ
ψωμί, τὰ πλήθη νὰ χορτάσουνε ἀγάπη
καὶ ζωή.

Μπολιάστε τοὺς μικροὺς σας μιμητές
μὲ τὴ μεγάλη σας καρδιά, μὲ τὸ δικό σας
φρόνημα· νὰ ναι ἡ διακονία τους ἀγνή,
κεκαθαρμένη στὴν ἀφάνεια τῆς ταπεινώ-
σης, στὴ σταυρωμένη ὁμορφιά τῆς αὐτα-
πάρνησης· γιὰ νὰ συμπληρωθεῖ καὶ στὴ
δική τους τὴ ζωή, ὅπως στὴν τίμιά σας
βιοτή, δίπλα στὴ λέξη «ἀνάργυροι» πού
ἀκούμπησε σ' αὐτὴ τὴ γῆ, μιὰ ἄλλη λέξη,
«ἅγιοι» πού ἐγγίζει οὐρανό.

Ἄγιοι ἀνάργυροι, διάκονοι, συνεχι-
στές στοῦ σήμερα. Εἶναι ἡ μόνη θεραπεία
στά πολλά μας τραύματα· καὶ μία μαρτυ-
ρία ἀδιάψευστη πὼς ὁ Θεὸς μας δὲν μᾶς
ξέχασε. Ἐχει ἀκόμα ἓνα χᾶδι τῆς στοργῆς
γιὰ μᾶς τοὺς ἀρνητές καὶ δύο δηνάρια,
πού τὰ ἀφήνει σταθερά στά χέρια τῶν
δικῶν Του ἱκετεύοντας: «Ἐπιμελήθητι
αὐτοῦ...», φρόντισε τὸ παιδί μου πού 'χει
πέσει στοὺς ληστές μὲ 'κεῖνα πού σοῦ
ἔδωσα. Καὶ ἐγώ «ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με»
θὰ ἀποδώσω στὴν ἀνάργυρη ἀγάπη σου
τὴν ὁμορφιά τῆς ἀγιότητος.

Μαρία Σωτηρίου

Μέ ιστορική ακρίβεια καί
λογοτεχνική γλαφυρότητα
ἀποδίδονται πιστά
τό ιστορικό πλαίσιο,
οί ἀγῶνες,
οί πληγές
καί ἡ δόξα
τοῦ ὑψητέῃ αἰτοῦ τῆς ἐκ-
κλησιαστικῆς ἱστορίας.

**Ζητήστε το
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ**

Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518

Ἀγαπητοὶ συνδρομητές,

Πέρασε ἓνας χρόνος πού ἡ
Ἀδελφότητα, μέ ὁρατό τόν κίν-
δυνο νά διακοπεῖ μέσα στό ἔτος ἡ
ἐκδοση τοῦ περιοδικοῦ λόγω τῶν
ὑπέρογκων ταχυδρομικῶν ἐξό-
δων, ἔχοντας πεποίθηση στή δική
σας συμπαράσταση δέν αὔξησε τή
συνδρομή γιά τό ἔτος 2012. Καί
δέν διαψεύστηκε.

Ἡ ἀνταπόκριση τῶν συνδρο-
μητῶν καί φίλων τῆς Ἀδελφότη-
τος ἦταν συγκινητική. Ἄλλοι διέ-
νειμαν ἰδιοχείρως τό περιοδικό
στούς συνδρομητές τῆς περιοχῆς
τους θυσιάζοντας χρόνο καί κόπο.
Ἄλλοι ἀπό τό ὑστέρημά τους ἔδω-
σαν διπλάσια συνδρομή γιά ἓνα
ἔτος καί ἄλλοι ἔδωσαν τό δέκατο
ἀπό τά ἔσοδά τους «ἵνα ὁ λόγος
τοῦ Κυρίου τρέχη καί δοξάζεται»
(Β' Θε 3,1), χωρίς ἐμπόδια.

Μέ τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καί
τῆ δικῆς σας θυσιαστικῆς ἀγάπῃ τό
περιοδικό ἐπitéλεσε τήν ἀποστο-
λή του ὅλο τό 2012.

Ἄν καί τά οἰκονομικά δυσκο-
λεύουν γιά ὅλους μας, πιστεύουμε
στά θαύματα πού ἐπitéλει ὁ ζῆλος
καί ἡ ἀγάπη γιά τό λόγο τοῦ Θεοῦ
καί τολμοῦμε νά διατηρήσουμε
πρός τό παρόν τή

**ΣΥΝΔΡΟΜΗ 10€
ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟ 2013!**

Μέ εὐχαριστίες γιά τό παρελθόν
καί ἐλπίδες γιά τό μέλλον
τό Δ.Σ. τῆς Ἀδελφότητος

Στερνό νανούρισμα

Τώρα πού άλλαξαν οί καιροί κι άλλαξαν όλα
καθώς τά χρόνια πέρασαν ανεπαισθήτως
μέ τρώει ένας καημός απόψε ξαφνικά
νά τραγουδήσω σάν μιάν άλλην εποχή
ένα στερνό νανούρισμα μέ σιγανή φωνή.
Στόν χειμωνιάτικο ούρανό τ' αστέρια
άχνά, νά σβήσουν έτοιμα θαρρεῖς,
καί πόσο μοῦ ματώνουν τήν καρδιά...

Τοῦ δέντρου μας βλαστάρια τρυφερά,
κουρνιασαν πιά μέσ στίς φωλιές τους τά πουλιά,
τά ψάρια κοιμηθήκανε στή λίμνη,
μόνο τ' άγρίμια βγήκαν γιά κυνήγι.
Έτοιμος νά σαλπάρω πιά γιά τό ταξίδι
άγώνας κι άγωνία ή προσευχή μου
νά μένετε μακριά από λύκους καί τσακάλια.
Πάντα μέσ στοῦ Θεοῦ τή σίγουρη άπαλάμη.

Ι. Α. Νικολαΐδης

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

Ο κύριος συντελεστής της ανάκτησης της Κωνσταντινουπόλεως από τους Φράγκους (1261) και της επανασύστασης της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας είναι ο Ιωάννης Βατάτζης. Όμοφωνα οι ιστορικοί υπογραμμίζουν πώς με την έσωτερική κι εξωτερική του πολιτική δημιούργησε τις προϋποθέσεις και προετοίμασε τό έδαφος για την παλινόρθωση του Βυζαντίου.

Για τή γενναιότητα και τό ήθος του άνδρός αξίζει νά μνημονεύσουμε τήν εξαιρετική έπιστολή του προς τόν Πάπα Γρηγόριο Θ', τήν όποία διασώζει ό καθηγητής της Ιστορίας Άπ. Βακαλόπουλος στό βιβλίο του «Πηγές Ιστορίας του Νέου Έλληνισμού». Ο Πάπας απαιτεί από τόν αυτοκράτορα της Νίκαιας νά μή διεκδικεί τήν Κωνσταντινούπολη από τόν φράγκο ήγεμόνα, πού τήν κατέχει από τό 1204. Έκπλήττεται ό Ι. Βατάτζης και μέ φρόνημα αδοϋλωτο του έπισημαίνει: «... Απαιτείς νά μίν άγνοϋμε τά προνόμιά σου. Κι έμεις έχουμε τήν αντίστοιχη άπαίτηση νά δεΐς και νά αναγνωρίσεις τό δίκαιό μας όσον άφορά τήν εξουσία μας στό κράτος της Κωνσταντινουπόλεως, πού αρχίζει από τά χρόνια του Μεγάλου Κωνσταντίνου, έζησε επί χίλια χρόνια κι έφθασε μέχρι και τή δική μας βασιλεία... Ουδέποτε θά παύσουμε νά άγωνιζόμαστε και νά πολεμοϋμε κατά τών κατακτητών της Κωνσταντινουπόλεως. Θά άσεβούσαμε και προς τούς

νόμους της φύσεως και προς τούς θεσμούς της πατρίδος και προς τούς τάφους τών πατέρων μας και προς τούς ιερούς ναούς του Θεού, αν δέν άγωνιζόμασταν γι' αυτά μέ όλη μας τή δύναμη ... Έχουμε μαζί μας τόν δίκαιο Θεό, πού βοηθεΐ τούς άδικουμένους και άντιτάσσεται στους άδικοϋντας...».

Και νά σκεφθεΐ κανείς πώς αυτά τά λόγια τά άπευθύνει ένας βασιλιάς πού βρίσκεται σέ μειονεκτική, ταπεινωτική θέση, προς τόν «πλανητάρχη» της εποχής εκείνης! Δέν μπορείς νά μή θαυμάσεις τό πνευματικό άνάστημα αϋτου του Κυβερνήτη, τήν έθνική του περηφάνια κι αξιοπρέπεια.

Ένδιαφέρον είναι τό σχόλιο του πολιτικού έπιστήμονα Κωνσταντίνου Χολέβα: «Αν αντικαταστήσουμε τή λέξη "Πάπας" μέ τή λέξη "τρίκα" και τή λέξη "Κωνσταντινούπολη" μέ τή λέξη "έθνική κυριαρχία", κατανοοϋμε ποιά άπάντηση επιβάλλεται νά δίνουν οι έκαστο-

τε κυβερνήτες μας σέ προκλητικές απαιτήσεις τῶν διαφόρων δανειστῶν μας. Τό ὅτι δανειζόμαστε δέν σημαίνει ὅτι πρέπει νά δώσουμε "γῆν καί ὕδωρ" ἐξευτελιζόμενοι ἐθνικά. Ὁ Ἰωάννης Βατάτζης διοικοῦσε ἕνα καθημαγμένο τμήμα τοῦ ἡττημένου τότες Ἑλληνισμοῦ, ἀλλά ἀπήντησε μέ θαυμαστή παρηρησία στόν πανίσχυρο Πάπα. Τιμώντας τή μνήμη του στίς 4 Νοεμβρίου, ἄς διδαχθοῦμε ἀπό τό ἦθος του».

Τό τίμιο σῶμα τοῦ εὐσεβοῦς αὐτοκράτορα ἐνταφιάστηκε στό μοναστήρι τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ, πού εἶχε κτίσει ὁ ἴδιος καί τό ὄνόμασε Σώσανδρα. Ὑστερα μέ ἀποκάλυψη ὁ ἴδιος ὁ Ἰωάννης ζήτησε νά μετακομισθεῖ τό λείψανό του στή Μαγνησία τῆς Μ. Ἀσίας. Ὅταν ὁμως ἀνοίξαν τόν τάφο, μιά γλυκειά εὐωδιά ξεχύθηκε παντοῦ, σάν νά εἶχε ἀνθίσει κῆπος ἀρωματικός καί εὐωδιαστός. Ὁ νεκρός φαινόταν νά κάθεται ἐπάνω σέ βασιλικό θρόνο, δίχως νά ἔχει καμιά ἀλλοίωση, καμιά δυσωδία ἢ κάποιο ἄλλο σημεῖο πού νά δείχνει πώς εἶναι νεκρός. Ἐπτά χρόνια ἦταν μέσα στόν τάφο, κι ἔμοιαζε σάν ζωντανός· τό χρῶμα τοῦ σώματός του ἦταν ὅπως κάθε φυσιολογικοῦ ζωντανοῦ ἀνθρώπου. Κι αὐτά ἀκόμη τά ροῦχα του φυλάχτηκαν ἀδιάφθορα κι ἔμοιαζαν σάν νά εἶχαν πρόσφατα ραφεῖ, σημειώνει στόν Συναξαριστή του ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης. Ἀπό τότε τό τίμιο λείψανό του ἔκανε πολλά θαύματα, γιατρέυοντας ἀρρώστιες, διώχνοντας δαίμονες καί θεραπεύοντας διάφορα παθήματα. Λίγα χρόνια μετά τό θάνατό του ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας τόν κατέταξε στό ἁγιολόγιο τῆς καί τόν γιορτάζει στίς 4 Νοεμ-

βρίου, τή μέρα τῆς κοίμησής του. Στή Μαγνησία, ὅπου καί τό ἄφθαρτο λείψανό του, χτίστηκε ναός στό ὄνομά του καί ἕνας ναῖσκος στό Νυμφαῖο. Ἰδιαίτερα τιμᾶται καί σήμερα μέ κάθε λαμπρότητα ὡς τοπικός ἅγιος στήν πατρίδα του, στό Διδυμότειχο.

Μετά τή μικρασιατική καταστροφή (1922) κανείς δέν γνωρίζει τί ἀπέγινε ἡ ἐκκλησία στή Μαγνησία καί κατά συνέπεια καί τό ἄφθαρτο λείψανο τοῦ ἁγίου Βασιλιᾶ. Διάφοροι θρύλοι τόν θέλουν νά βρίσκεται κάπου μαρμαρωμένος, ὥσπου μιά μέρα θά ξαναζωντανέψει καί θά λευτερώσει τήν Πόλη ἀπό τόν τουρκικό ζυγό.

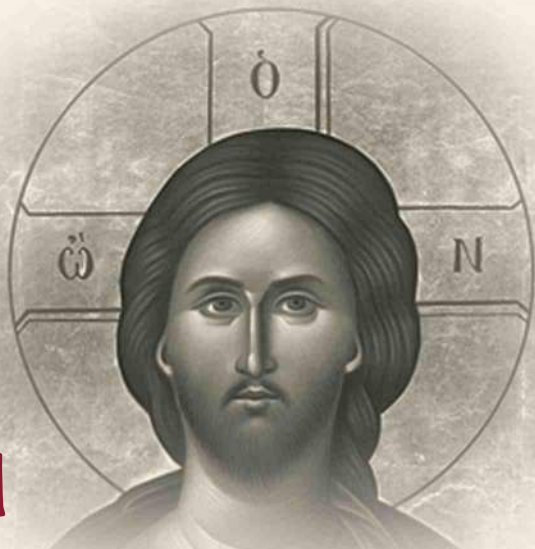
Ὁ καθηγητής τῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Κωνσταντῖνος Ἀμαντος (1874-1960) σημειώνει γιά τόν Ἱ. Βατάτζη ὅτι «ὑμνήθη καί ζῶν καί μετά θάνατον ὡς οὐδεὶς ἴσως ἄλλος αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου». Κι ἀκόμη, ὅταν ἡ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων ζήτησε ἀπό τόν μεγάλο αὐτόν βυζαντινολόγο νά προτείνει ἕναν βυζαντινὸ αὐτοκράτορα γιά ν' ἀναρτηθεῖ στή Βουλὴ τό πορτραῖτο του, ἐκεῖνος πρότεινε τόν ἅγιο Ἰωάννη Δούκα Βατάτζη τόν Ἐλεήμονα (βλ. τευχ. 796), γιά νά ᾔναι πρότυπό τους καί νά τοὺς φωτίζει.

Αἰωνία ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου, Ἰωάννου Γ' Δούκα Βατάτζη. Στούς χαλεπούς καιροὺς πού ζοῦμε καθὼς ἡ πατρίδα μας διέρχεται πνευματική, ἠθική καί οἰκονομική κρίση, ἄς ἐπικαλούμαστε τὴν θερμὴν πρεσβεΐ-
ες του.

Ἑλληνίς

Ἀγιογραφία:

Μ. Σιγγάλα – Σπανοπούλου καί Ν. Σπανόπουλος

Ο ΩΝ

«Ἀλκιβιάδης δὲ παρήνει πρὸς τε λιμένα καὶ πρὸς πόλιν· οὗ ὄντες ναυμαχήσετε, ἔφη, ὅταν βούλησθε...».

Μελετοῦμε ζενοφῶντα μέ τούς μαθητές τοῦ ζωηροῦ Α2 καί καθὼς σκύβουμε προσεκτικά στό κείμενο ὅλο καί κάτι ρωτοῦν...

- Κυρία, τί σημαίνει ἡ λέξη «ὄντες»;

Χαμογελῶ στὸν Γιώργο πού μέ κοιτᾶ καί περιμένει ἀπάντηση. Σκέφτομαι νά τούς πῶ νά ἀνοίξουμε τή Γραμματική καί νά πᾶμε ἀκόμα μιά φορά στό ρῆμα «εἰμί», ἀλλὰ γρήγορα ἀλλάζω γνώμη.

- Κοιτάξτε, παιδιά, τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, τούς λέω καί ὑψώνω τά μάτια μου πάνω ἀπό τόν πίνακα. Τά παιδιά ἀνασηκώνονται καί παραξενεμένα κοιτοῦν μία τόν Χριστό καί μιά ἐμένα.

- Λοιπόν, μήπως κάποιος διαβάζει τί εἶναι γραμμένο γύρω ἀπό τό φωτοστέφανο;

Γέρνουν τό κεφάλι καί διαβάζουν ὅλα μαζί: «Ο ΩΝ». Δέν καταλαβαίνουν. Βιάζομαι νά ἐξηγηθῶ...

- Ἡ λέξη «ὢν» εἶναι μετοχή ἀρσενικοῦ γένους, χρόνου ἐνεστώτα, τοῦ ρήματος «εἰμί». Ὁ ὢν σημαίνει «αὐτός πού ὑπάρχει».

- Καί γιατί τό γράφει γιά τό Χριστό; ρωτᾶει ἡ Μαρία.

- Γιά νά δηλώσει Αὐτόν πού ὑπάρχει πάντοτε, αἰώνια, μοναδικά! Κι ἐμεῖς μόνο ὅταν γνωρίζουμε τό Χριστό εἴμαστε ἀληθινά ὄντες, δηλαδή ζοῦμε, ὑπάρχουμε αἰώνια!

- Ἄ, τί καλά! φωνάζει ὁ πάντοτε αὐθόρμητος Γιάννης. Τώρα θά τήν ξέρουμε γιά πάντα αὐτή τή μετοχή... Θά θυμόμαστε τί σημαίνει... Θά μᾶς «βοηθᾶει» ὁ Χριστός ἀπό ἐκεῖ ἐπάνω!

Χαμογελῶ στὸν Γιάννη καί στὸν Χριστό, πού μέ κοιτᾶ πάνω ἀπό τοῦτα τά παιδιά, πού δέν Τόν γνωρίζουν! Κι εὔχομαι μυστικά αὐτός ὁ ὢν νά γίνει καί γι' αὐτά ζῶν Θεός, παρὼν στήν καρδιά τους. Νά βρεῖ ἐκεῖνος τρόπο νά τά βοηθήσει, νά τά ὀδηγήσει κοντά Του μέ τούς τρόπους πού γνωρίζει. Κι ἐγώ, νά Τοῦ τά ἀναθέτω καθημερινά καί νά τά στρέφω στή δική Του μορφή μέ... κάθε τρόπο!

«Νά εἶσαι παρὼν μέσα μου, Κύριε, κι ἐγώ μιά δική σου παρουσία στά παιδιά σου», Τοῦ ψιθυρίζω καί συνεχίζω τή διδασκαλία χαρούμενη, μέ τά παράγωγα τοῦ ρήματος «εἰμί» νά ἤχουν μέσα μου...

M.E.X

Αλέξανδρος Γούδας, ένας χριστιανός αξιωματικός

Παίρνει μέρος σέ διάφορες πολεμικές επιχειρήσεις στήν Κύπρο τό 1974 καί αγωνίζεται μέ θυσία καί αὐταπάρνηση. Γιά τίς υπηρεσίες πού προσφέρει στήν πατρίδα, τιμᾶται μέ παράσημα καί μετάλλια.

Μά δέν εἶναι μόνο ἡ ἀγάπη του γιά τήν πατρίδα. Αὐτή τήν ἀγάπη τήν τροφοδοτεῖ ἡ θερμή του πίστη κι ἀφοσίωση στόν Χριστό καί στήν Ἐκκλησία του. Μέχρι τά τελευταῖα τῆς ζωῆς του ζῇ μέ προσευχή καί νηστεία, ἐφαρμόζοντας μέσα στό σπίτι του ὅλο τό μοναστηριακό πρόγραμμα. Χαρακτηριστικό του γνώρισμα ἡ φιλανθρωπία. Βοηθᾷ ἀφειδώλευτα ἀνθρώπους πού ἔχουν ἀνάγκη. Δωρίζει τήν κινητή κι ἀκίνητη περιουσία του στό ἔργο τοῦ Κυρίου. Πάνω ἀπ' ὅλα χαρίζει μέ χαρά στή διακονία τῆς Ἐκκλησίας τούς καρπούς τῆς οἰκογένειάς του, τά τρία του βλαστάρια. Αὐτό εἶναι τό παράδειγμα τοῦ ἀνθρώπου πού ἀγαπᾷ τόν Θεό, μέ τήν ἀπλότητα καί τή δύναμη τῆς πίστεως τῶν ἀγίων τῆς παραδόσεώς μας.

Ἐγώ θά ἤθελα τήν ἱερή αὐτή στιγμή, κ. Γούδα, νά σοῦ πῶ ἕνα μεγάλο εὐχαριστῶ γιά τό μάθημα πού μοῦ δίδαξες, χωρίς νά τό γνωρίζεις. Κάθε Κυριακή, πού ἐρχόσουν στή θεία Λειτουργία, σέ παρακολουθοῦσα πῶς πῆγαινες νά κοινωνήσεις τ' ἄχραντα μυστήρια. Τά πόδια σου, μέ τά ὁποῖα εἶχες ἀνέβει βουνά κι εἶχες τρέξει πεδιάδες, γιά νά ὑπερασπίσεις τήν πατρίδα μας, τώρα στά γηρατειά σου μόλις μπορούσαν νά σέ σηκώσουν. Κι ὁμως ἡ λαχτάρα τῆς καρδιάς σου τά κινουσε, τά ἔδινε δύναμη καί ὠθηση πρὸς τά μπρός,

Στίς μέρες μας ὅσο ποτέ ἔχουμε ἀνάγκη ἀπό ἀνθρώπους, πού ἐμπνέονται ἀπό ἀξίες καί ἀγαποῦν μέ ὅλη τους τήν ὑπαρξή καί μέχρι τήν τελευταία ρανίδα τοῦ αἵματός τους τόν Χριστό καί τήν Ἑλλάδα. Κι ἡ καρδιά τοῦ Αλέξανδρου Γούδα, πού ἔφυγε γιά τόν οὐρανό στά τέλη τοῦ Ἰουνίου, πυρπολοῦνταν ἀπό τά δύο αὐτά μεγάλα ἰδανικά.

Γεννιέται τό 1927 στό γραφικό Ξυλόκαστρο Κορινθίας. Παρόλες τίς δυσκολίες πού ἀντιμετώπισε ἡ ὑπερπολύτεκνη οἰκογένειά του κατάφερε νά πραγματοποιήσει τ' ὄνειρό του, νά φοιτήσει στή Σχολή Εὐελπίδων. Ὀνομάζεται ἀνθυπολοχαγός πεζικοῦ τό 1949 καί προάγεται μέχρι καί τό βαθμό τοῦ ταξίαρχου. Στό πέρασμά του ἀπό τό στρατό ἀφήνει ἴχνη χριστιανοῦ αξιωματικοῦ. Γιά νά ἐκκλησιάζονται οἱ στρατιῶτες τοῦ τάγματός του, ὅταν ἦταν διοικητής στή Βέροια, τούς παροτρύνει καί χτίζουν ἐκκλησία μέσα στό στρατόπεδο.

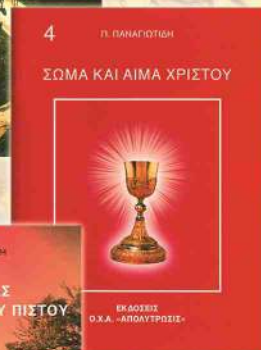
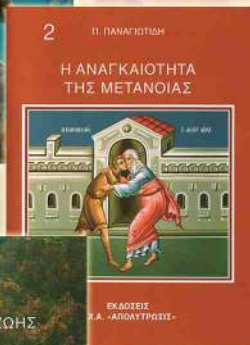
για νά συμμετάσχεις στό θείο δείπνο. Δέν θά ξεχάσω αὐτή τή ζηλευτή εἰκόνα. Τό βλέμμα σου σταθερά προσηλωμένο στήν Ὠραία Πύλη, στόν ἱερέα πού κρατοῦσε τό δυσκοπότηρο, καί τό πρόσωπό σου κόκκινο ἀπό τή συγκίνηση, πού θά συναντοῦσες τόν Κύριό σου. Μέ ἡλεγγες πολλές φορές ἐμένα πού συχνά προσέρχομαι στό Μυστήριο, χωρίς νά πολυσυνειδητοποιῶ τή μεγάλη συνάντηση πού κάνει ἐκείνη τήν ὥρα ἡ ψυχή τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Κύριο καί τόν Δημιουργό τοῦ παντός. Σ' εὐχαριστῶ γιά τό μάθημα αὐτό.

Σήμερα, γιορτή τῶν κορυφαίων ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου, σέ προέμπουμε ὅλοι ἐμεῖς, συνάδελφοί σου, οἰκεῖοι, παιδιά κι ἡ ἐξαιρετική σου σύζυγος, πού μαζί μιλοῦσατε γιά τόν Χριστό καί σκορπούσατε μέ ποικίλους τρόπους τό μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου καί τῆς σωτηρίας. Μέ τά δύο μεγάλα μεγέθη πού στή ζωή σου ἀγάπησες καί ὑπηρέτησες, τόν Χριστό καί τήν Ἑλλάδα, ἦρθε ἡ ὥρα νά συνδεθεῖς μαζί τους πλήρως καί ὁλοκληρωτικά. Τό κορμί σου θά ἐπιστρέψει ἀπό κεῖ πού προῆλθε. Θά γίνει χῶμα καί θά ἀνακατευτεῖ μέ τό χῶμα τῆς ἐλληνικῆς Μακεδονίας μας. Τό σῶμα σου θά τό ἀγκαλιάσει τό χῶμα τῆς μητέρας-πατρίδας, ἀλλά τήν ψυχή σου θά τήν θωπεύσει ἡ ἀγκαλιά τοῦ Κυρίου μας.

Σέ παρακαλοῦμε, ἐσύ πού κάθε βράδυ ἄκουγες συγκινημένος τόν Ἐθνικό Ὑμνο καί χαιρετοῦσες στρατιωτικά τήν ἐλληνική σημαία, ἰκέτευε τόν Θεό γιά τή δύσμοιρη πατρίδα μας. Νά εὐχесαι ἐπίσης καί νά πρεσβεύεις γιά τήν πνευματική προκοπή ὅλων μας καί νά μᾶς περιμένεις κι ἐμᾶς νά σέ συναντήσουμε στήν οὐράνια δόξα. Καλό ταξίδι, ἀδελφέ μας! Καλό Παράδεισο!

*Αθ. Παπαρνάκης,
Ἐπ. Καθηγητής
τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ.*

Μικρά & πρακτικά

**Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ**

**Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518**

Ἀπό ἐπιστολές πού λάβαμε

17/4/12

Πληροφορηθείς τήν πρὸς Κύριον ἐκδημίαν τοῦ πολυσεβάστου ὁμοτίμου καθηγητοῦ τοῦ πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης Στεργίου Σάκκου ἐκ μέσης καρδίας συλλυποῦμαι πατρικῶς, εὐχόμενος καλὴν ἀνάπαυσιν τῆς ψυχῆς του καὶ τὴν ἄνωθεν παραμυθίαν εἰς ἀπάσας τὰς ἀδελφάς.

Εἶθε ὁ Θεὸς τῶν πνευμάτων καὶ πάσης σαρκός, ὁ Ἀναστάς Ἰησοῦς νὰ ἀναπαύσῃ τὴν ἀγαθὴν ψυχὴν αὐτοῦ «ἐν χώρα ζώντων καὶ ἐν σκηναῖς δικαίων».

Θά μνημονεύωμεν πάντοτε ἐν ταῖς πρὸς Θεὸν ἐντεῦξεσι ἡμῶν τοῦ τιμίου ὀνόματός του, καθ' ὅτι τὸν ἐγνωρίσαμεν ὡς κορυφαῖον πανεπιστημιακὸν διδάσκαλον, σοφὸν ἐρμηνευτὴν τῆς Καινῆς Διαθήκης, πολυγραφότατον συγγραφέαν καὶ δεινὸν Ἱεροκήρυκα.

Νὰ ζῆτε καὶ νὰ τὸν ἐνθυμεῖσθε. Δίδετε εὐχάς μου εἰς ἅπαντα τὰ μέλη τῆς Ἀδελφότητος.

*Μετά συλλυπητηρίων εὐχῶν
καὶ τῆς ἐν Κυρίῳ Ἀναστάντι ἀγάπης
† ὁ Ὑδρας, Σπετσῶν, Αἰγίνης,
Ερμιονίδος καὶ Τροιζηνίας
Ἐφραίμ*

* * *

Ὁ δόκιμος καθηγητὴς τῆς Θεολογίας ... ἀλλὰ κυρίως ὁ ἱεραπόστολος καὶ χειραγωγὸς εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν τόσων καὶ τόσων ψυχῶν θά μένει πάντα εἰς τὴν μνήμην μου καὶ δέν θά λείπει ἀπὸ τίς προσευχῆς μου.

... Ὁ Κύριος νὰ ἀναδείξῃ ἀντάξιον

ἀντικαταστάτην αὐτοῦ εἰς τό θεοφιλές ἔργον τῆς Ἀδελφότητος.

Αἰωνία ἡ μνήμη τοῦ μακαριστοῦ ἀδελφοῦ καὶ διδασκάλου Στεργίου καὶ εἶθε ἡ ζωὴ του καὶ τό παράδειγμα του νὰ ἐμπνέουν ὅλους μας.

† Νέας Ζηλανδίας Ἀμφιλόχιος

* * *

21/5/12

Ἐπὶ τῇ πρὸς Κύριον ἐκδημίᾳ καὶ τό τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον τοῦ πολυσεβάστου, φιλακολούθου καὶ φιλοκάλλου μακαριστοῦ ἀδελφοῦ καὶ ποδηγέτου τῆς καθ' ὑμᾶς Ἱερᾶς Ἀδελφότητος, εὐχόμεθα ὀλοθύμως, ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν τάξῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐνθα οἱ Δίκαιοι ἀναπαύονται, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς Δικαίων καὶ Ἀγίων.

Εἶθε ἡ ἁγία βιοτή, αἱ εὐχαὶ καὶ προσευχαὶ τοῦ αἰοιδίμου Στεργίου νὰ συνοδεύουν τὰ φιλόθεα ἔργα καὶ τὰς ἡμέρας ὑμῶν πρὸς δόξαν τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ καὶ ἀνάπαυσιν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ.

Ἐπὶ δέ τούτοις, ἐπευχόμενοι, ὅπως ὁ Σωτὴρ καὶ Λυτρωτὴς ἡμῶν Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ἡ Ἐλπίς καὶ Παράκλησις ἡμῶν, ἐνδυναμώνῃ, παρηγορῇ καὶ εὐλογῇ ὑμᾶς καὶ τὴν περὶ ὑμᾶς σεπτήν Ἀδελφότητα,

*Διατελοῦμεν,
Μετά πολλῶν καὶ θερμῶν
συλλυπητηρίων εὐχῶν
ὁ προϊστάμενος τῆς Ἀδελφ. «ΖΩΗ»
Ἀρχμ. Νικήτας Βουτυρᾶς
Ἱεροκήρυξ*

Άγιασμός

Με τήν εὐλογία τοῦ οἰκείου ἐπισκόπου ἄρχισε ἐπίσημα καί πάλι ἡ χειμερινή ἱεραποστολική δραστηριότητα τῆς Ἀδελφότητάς μας. Ἡ «Ἀπολύτρωσις» τήν Κυριακή τοῦ Σπορέως 14/10 δέχτηκε μικρούς καί μεγάλους στήν ὁμορφη καί ζεστή αἴθουσά της γιά τήν τέλεση τοῦ Ἀγιασμοῦ, ἐνῶ ἡ χορωδία τῆς «Χριστιανικῆς Ἐλπίδας» πλαισίωσε μέ τή μελωδική της παρουσία τήν ὅλη ἐκδήλωση.

«Γαλάζια μέρα! Χαρά στήν πόλη!»

Στά πλαίσια τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν 100 χρόνων ἀπελευθέρωσης τῆς Θεσσαλονίκης, ὁ σύνδεσμος τῶν νέων «Λύχνος» παρουσίασε ἀνάλογο ἑορταστικό πρόγραμμα. Τά τραγούδια τῆς χορωδίας γιά τή Μακεδονία καί τή Θεσσαλονίκη ἐνθουσίασαν τούς θεατές πού γέμισαν τήν αἴθουσα καί στίς τρεῖς

παραστάσεις (25,27 καί 28/10). Ἡ δραματοποίηση τῶν γεγονότων τῆς παράδοσης τῆς Θεσσαλονίκης ἀπό τούς τούρκους κυρίαρχους στόν νικητή ἑλληνικό στρατό τό 1912 ἔγινε μέ βάση τά ἀπομνημονεύματα τοῦ Ἰωάννα Δραγούμη. Μέ λιτά σκηνικά καί τή βοήθεια τῆς τεχνολογίας οἱ νέοι μας ζωντάνεψαν γεγονότα καί πρόσωπα. Ἡ ἔπαρση τῆς ἑλληνικῆς σημαίας ἐπί σκηνῆς συγκλόνισε τό ἀκροατήριό πού συγκινημένο αὐθόρμητα σηκώθηκε ὀρθιο καί μέ μία φωνή ἔψαλε τόν Ἐθνικό Ὕμνο.

Κατηφορίζοντας τήν Πέλοπος στίς καρδιές ὅλων ἀντηχοῦσε ἀκόμη ἡ ἐκφραστική στροφή τοῦ τραγουδιοῦ:
«Γαλάζια μέρα! Χαρά στήν πόλη,
Ἄγιε Δημήτρη, τήν ξακουσμένη!
Στήν ἐκκλησιά σου μπροστά
τή χάρη πάλι προσμένει
ἡ Μακεδόνισσα ἡ νεολαία,
στή γῆ τῆς δόξας καί τῶν αἱμάτων
-Λόχος προμάχων-
νά στέκει ὀρθή!».

Όταν η αγάπη σκεπάζει!

Τό λεπτό αδύναμο κορμάκι χωμένο μέσα στο φθαρμένο γκρι μπουφάν αντιστεκόταν μ' όλες του τις δυνάμεις στη λύσσα του βοριά. Δέν ήταν μόνο πού τό κρύο έφτανε ως τό μεδούλι καί τό τρυπούσε μά ήταν καί ό φόβος μήν ή δύναμη του ανέμου τό ρίξει καταγής.

Ό Στάθης έφτασε στό σχολείο καθυστερημένος· δέν ήταν λίγο νά παλεύεις μέ τό κρύο καί τόν άνεμο.

Ό Γυμναστής, πού έκανε μάθημα στην αύλή, τόν κοίταξε αύστηρά.

- Τί έγινε νεαρέ; Σέ πλάκωσε τό πάπλωμα;

Ό Στάθης κατακόκκινος ως τ' αϋτιά χαμήλωσε τό κεφάλι. Τί νά του πεϊ; Ότι μακάρι νά είχε πάπλωμα γιά νά τόν πλακώσει;

Ή καρδιά του κόντευε νά σπάσει καθώς κτυπούσε τήν πόρτα του γραφείου της διευθύντριας. Ήταν ή δεύτερη φορά πού έφτανε καθυστερημένος. Εϋτυχώς ή διευθύντρια δέν ήταν μόνη καί φαινόταν πολύ απασχολημένη μέ τόν κύριο πού ήταν μέσα.

- Καλώς τον! Γιατί άργησες;

Δέν είχε αϋστηρότητα τό ύφος της, μά του Στάθης του κόπηκαν τά

πόδια. Τήν κοίταξε δίχως νά μπορεϊ ν' άρθρώσει λέξη. Μά καί νά μπορούσε νά μιλήσει, τί τάχα νά έλεγε;

Ό κύριος πού ήταν στό γραφείο τόν κοίταξε ξαφνιασμένος.

- Στάθη έσύ είσαι; τόν ρώτησε καί έκανε ένα νόημα καθησυχαστικό στη διευθύντρια.

- Ό Στάθης μένει στην απέναντί μας οίκοδομή μέ τή μητέρα του καί τά δυό δίδυμα αδέλφια του. Τόν βλέπω πού κάθε πρωϊ ξεκινά νωρίς από τό σπίτι γιά νά πάει τούς δύο μικρούς στό Δημοτικό. Είναι σωστό παλληκάρι! Νά φανταστείτε ότι πολλές φορές κουβαλάει καί τίς τρεϊς τσάντες.

Σηκώθηκε ό κύριος πού είπε τά καλά λόγια γιά τόν Στάθη καί έδωσε τό χέρι του στη διευθύντρια. Ύστερα τό πέρασε πάνω από τό αναμαλλιασμένο παιδικό κεφάλι τρυφερά.

- Πήγες τούς δίδυμους καί πάλι στό σχολείο, γι' αυτό άργησες; ρώτησε μέ ένδιαφέρον.

Κούνησε τό κεφάλι καταφατικά ό Στάθης καί τά μάτια του γέμισαν δάκρυα.

- Ήμαμά είναι στό νοσοκομείο γιά θεραπεία, είπε καί ξανάκλεισε τό στόμα του.

Ἐφυγε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τῆς διευθύντριας ἀπορημένος ὁ Στάθης.

Ποιὸς ἦταν αὐτός ὁ κύριος πού τὸν ἤξερε μέ τ' ὄνομά του; Γιατί νὰ τοῦ φερθεῖ τόσο τρυφερά; Θυμήθηκε τὸ στιβαρὸ χέρι καθὼς χάιδευε τὸ κεφάλι του καὶ ἀναγάλλιασε ἡ καρδιά του.

Μπήκε στό Α₂ σχεδόν χαρούμενος. Πέρασαν οἱ τρεῖς πρῶτες ὥρες καὶ ἤδη εἶχε ξεχάσει τὸ πρωινὸ συναπάντημά του. Ἐνα μόνον δέν μποροῦσε νὰ ξεχάσει ὁ Στάθης. Τὴν πείνα πού θέριζε τὰ σπλάχνα του. Λίγο γάλα πού εἶχαν τὸ πρωὶ στό σπίτι τὸ ἔδωσε νὰ τὸ πιοῦν τὰ δίδυμα. Καὶ πῶς τοῦ μύριζαν οἱ λιχουδιές ἀπὸ τὸ κυλικεῖο!

- Στάθη, τρέξε! Σέ θέλει ἡ διευθύντρια, τοῦ φώναξε ὁ συμμαθητὴς του ὁ Γιώργος.

Ξαναβρέθηκε ἀναστατωμένος στό γραφεῖο. Σίγουρα κάποια παρεξήγηση θὰ ἔγινε· μήπως ἡ κυρία ἄλλον ἐννοοῦσε.

- Κάθισε, παιδί μου, τοῦ εἶπε.

Ὅχι, δέν εἶχε κανένα λόγο νὰ φοβᾶται ὁ Στάθης. Ἡ διευθύντρια τὸν κοιτοῦσε μέ ἀγάπη καὶ τοῦ χαμογελοῦσε ἐνθαρρυντικά.

- Ἐμαθα ὅτι εἶσαι ἓνα γενναῖο παιδί, τὴν ἄκουσε νὰ τοῦ λέει. Ὁ κύριος Τασόπουλος πού εἶναι γιατρός σέ καμάρωσε γιὰ τὸν ἀγῶνα πού κάνεις. Ρώτησε γιὰ σένα καὶ τὴν οἰκογένειά σου καὶ ὅλη ἡ γειτονιά εἶχε νὰ λέει γιὰ τὸ πόσο καλὸ παιδί εἶσαι. Ἐπειδὴ καὶ κεῖνος μεγάλωσε ὀρφανὸς καὶ φτωχός, ξέρεи τί σημαίνει ὀρφά-

νια καὶ φτώχεια καὶ θέλει νὰ βοηθήσει τὴν οἰκογένειά σου. Γι' αὐτὸ ἦταν σήμερα ἐδῶ.

Ἄνοιξε τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου της ἡ διευθύντρια καὶ ἔβγαλε ἓνα φάκελο.

- Ἐδῶ μέσα, μοῦ ἄφησε χρήματα γιὰ νὰ σοῦ δίνω κάθε μέρα νὰ παίρνεις κάτι ἀπὸ τὸ κυλικεῖο. Καὶ ἐδῶ, συνέχισε τραβώντας μιὰ μεγάλη σακούλα πού ἦταν κάτω ἀπὸ τὸ γραφεῖο, ἔφερε γιὰ σένα ἓνα χονδρὸ μπουφάν καὶ δύο γιὰ τὰ δίδυμα. Κοίταξε σάν χαμένος ὁ Στάθης καὶ δέν μποροῦσε νὰ πιστέψει σέ τοῦτα τὰ οὐρανοκατέβητα δῶρα.

- Μοῦ εἶπε νὰ σέ ρωτήσω ἂν, ἐκτός ἀπὸ τὸ φαγητό, ἔχετε κάποια ἐπείγουσα ἀνάγκη στό σπίτι σας.

- Πάπλωμα! τοῦ ξέφυγε αὐθόρμητα καὶ ὕστερα, σάν νὰ ντράπηκε γι' αὐτὸ πού ξεστόμισε, ἐξήγησε ντροπαλά:

- Ἡ μαμά λέει μακάρι νὰ εἶχαμε ἓνα πάπλωμα νὰ σκεπάζουμε τὰ μικρά.

Σημείωσε τὴν ἐπιθυμία τοῦ Στάθη ἡ διευθύντρια καὶ ὕστερα τοῦ ἔβαλε τὸ ἀντίτιμο γιὰ ἓνα σάντουιτς στό χέρι.

- Πρίν φύγεις νὰ ἔρθεις νὰ πάρεις τὰ μπουφάν, τοῦ εἶπε καὶ τοῦ ἔδειξε ξανά τὴ σακούλα.

Τί ὥραϊα πού εἶναι σάν στέκεσαι στὴν οὐρὰ τοῦ κυλικείου! Μά, ἀκόμα ὠραιότερα εἶναι ὅταν φτάνει ἡ σειρὰ σου.

- Ἐνα σάντουιτς, εἶπε καὶ τὸ στομάχι του γουργούρισε ἀνυπόμονα.

Ξεκίνησε νά τό τρώει μέ βουλιμμία
ὁ Στάθης καί ἦταν ἔτοιμος νά τό κά-
νει ὅλο μιά χαψιά, μά σάν ἔφτασε
στή μέση σταμάτησε. Τύλιξε προσε-
κτικά στή χαρτοπετσέτα τό μισό πού
ἔμεινε.

- Ποῦ πᾶς μέ τό σάντουιτς; τόν
ρώτησε ἡ ἐφημερεύουσα καθηγήτρια,
ὅταν τόν εἶδε νά μπαίνει μ' αὐτό στήν
τάξη.

- Κυρία, δέν πεινάω ἄλλο, θά τό
φάω ἀργότερα τῆς εἶπε καί τό ἔχωσε
βιαστικά στήν τσάντα του. Χαρά
πού θά ἔκαναν οἱ δίδυμοι!

Τί κι ἄν φυσοῦσε ὁ βοριᾶς στό γυ-
ρισμό γιά τό σπίτι! Τό καινούργιο
χοντρό μπουφάν δέν ἄφηνε νά περά-
σει ἡ κακία του. Κι ὅταν ἔφτασε τό
βράδυ καί ἦρθε ἡ ὥρα νά σκεπάσει
τά δίδυμα... Θεέ μου, τί χαρά ἦταν
ἐκείνη σάν ἄπλωσε πάνω στ' ἀδύνα-
τα κορμάκια τους τό πάπλωμα! Καί
ὅταν ἐπιτέλους ἦρθε ἡ ὥρα νά ξα-
πλώσει καί κείνος, ὅταν ἔνιωσε νά
τόν «πλακώνει» τό δικό του τό πά-
πλωμα... τί ξεστό, τί γλυκό πλάκωμα
ἦταν ἐκεῖνο! Ἐκλεισε τά μάτια καί
ἀναπόλησε τό στοργικό χέρι τοῦ για-
τροῦ νά περιδιαβαίνει τό κεφάλι του.

- Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, μουρμού-
ρισε καί ἔνιωσε πώς ἡ ἀγάπη πού ἔ-
γινε χάδι, φαγητό, μπουφάν καί πά-
πλωμα σκέπασε τρυφερά καί κείνον
καί τ' ἀδελφία του.

- Ὡ εἶναι τόσο ὠραῖο νά σέ «πλα-
κώνει» τό πάπλωμα... Εἶναι τόσο ξε-
στή ἡ ἀγάπη!

E.B.

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαῖο Ὅργανο Ὁμωνύμου
Ὁρθοδόξου Ἀδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Ἔτος ΞΖ' - Ἀρ. φύλλου 803
Νοέμβριος 2012

Ἰδιοκτησία - Ἔκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσσαλονίκη

Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518

Ἐκδότης - Διευθυντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
Πέλοπος 9
546 33 Θεσσαλονίκη

Στοιχειοθεσία, ἐνθέσεις, ἀποχρωματι-
σμοί, καλλιτεχνική ἐπιμέλεια:
«Χριστιανική Ἐλπίς»,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ. & fax: 2310 677421

Ἐκτύπωση-Βιβλιοδεσία: «Μέλισσα»
Ἀσπροβάλτα Θεσσαλονίκης

Ἐτήσια συνδρομή
Ἑσωτερικοῦ: 10 εὐρώ,
Κύπρου: 20 εὐρώ

Ἐξωτερικοῦ: 30 εὐρώ
(Η.Π.Α. 40 δολ.,
Καναδᾶ 45 δολ.,
Αὐστραλίας 50 δολ.)

Ἐπιστολές - Συνδρομές
Περιοδικό «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7,
546 33 Θεσ/νίκη

Ἀρ. λογ. ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ:
074 01 011532 20
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τοὺς συνδρομητὲς τοῦ ἐξωτερικοῦ
IBAN:
GR 73 0432 3240 0007 4010 1153 220
ATEBank SWIFT or BIC code:
ABGRG RAA

